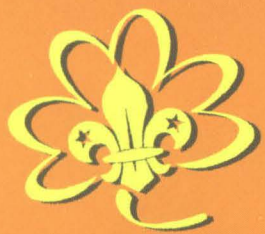

Poštnin plačana pri pošti 1102 Ljubljana

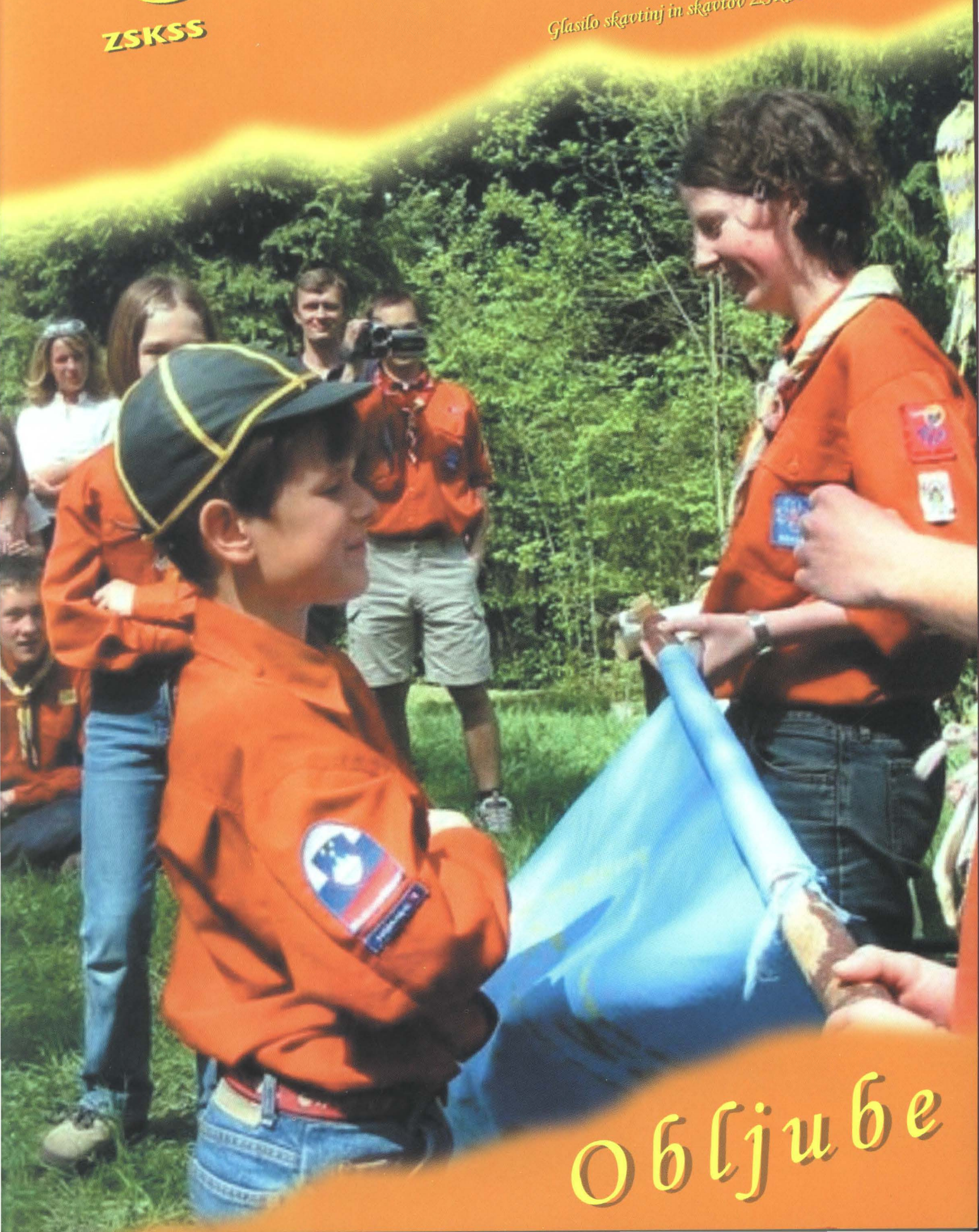

ZSKSS

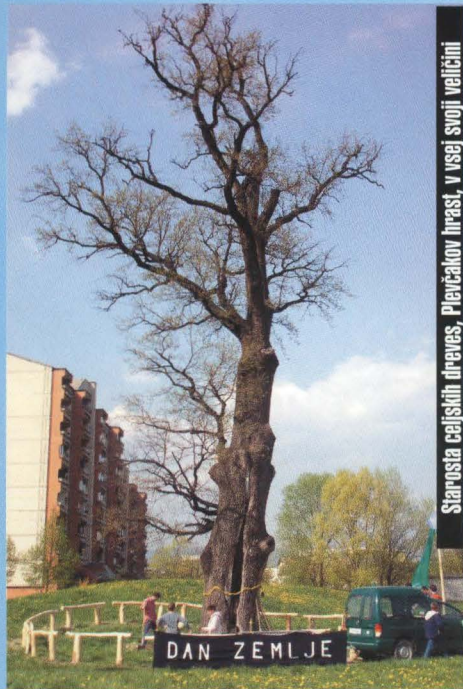
Skavtič

Junij 2003

Glasilo skavtinj in skavtov ZSKSS

Obljube

Starosta celjskih dreves, Pleščakov hrast, v vsej svoji veličini

DAN ZEMLJE

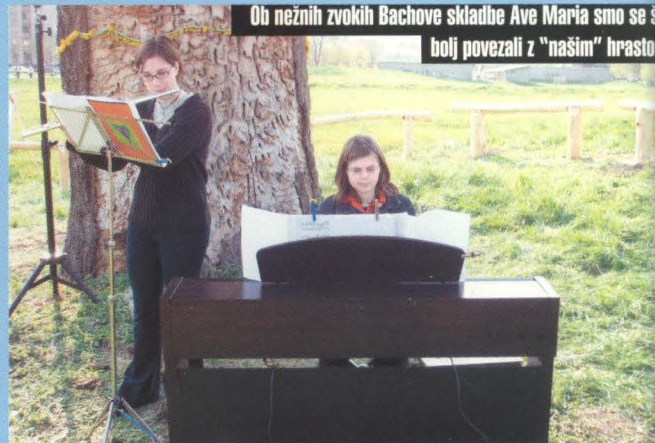
Popotniki iz klana Knezi Obložene mize možujejo po opravljenem delu

Za pristne skavtske dejavnosti smo si tudi vzeli čas

Globoko v srcu gozda

Ob nežnih zvokih Bachove skladbe Ave Maria smo se s
boj povezali z "našim" hrastom

Uvodno predavanje za elektrarno Solkan

Harfa v vetru pod drevesno krošnjo

Vsi naelektrani

Uvodnik

Običajno so uvodniki napisani tako, da izveste kaj je vsebina nekega glasila. No, jaz danes ne bom pisala o tem, ker boste itak sami izvedeli, kaj vse je napisano v tem Skavtiču. Verjetno vsi poznate tole pesmico:

**Če si srečen glasno
vzklikni svoj hura,
HUUURA.**

**Če si srečen glasno
vzklikni svoj hura,
HUUURA.**

**Če si srečen in če srečo
rad bi še delil z nekom,
če si srečen glasno
vzklikni svoj hura
HUUURA.**

Kot vidite, sem jaz zelo srečna in bi rada to srečo delila tudi z vami. Razlog za mojo srečo pa je 3. ŠTEVILKA SKAVTIČA. Ali ni to en velik razlog za srečo? Ob vsem, kar se je dogajalo od zadnjega Skavtiča: od testov na šoli in izpitov na faksu, do obljub in drugih projektov ste si še vseeno vzeli čas in nam pisali. Res, hvala vam zato in moram reči, da **ste pravi SONČKI**.

Obenem pa gre velika zahvala tudi ostalim članom uredniškega odbora, da so bili tako pridni in so omogočili, da je nastalo to, kar imate sedaj pred sabo. Še en mesec in vsega bo konec – šole, izpitov, skavtskih sestankov, ... Pred vami pa je najpomembnejši in tudi najlepši del skavtskega leta: TABORI. Želim vam, da bi se imeli čim lepše in da bi za vas predstavljali nepozabno izkušnjo. Kljub temu, da bodo počitnice, upam, da ne boste čisto

pozabili na nas in nam boste tudi kaj pisali. Vaši dopisniki bodo avgusta izbirali naj dogodek iz vsakega stega, ki bo objavljen tudi v Skavtiču. Mogoče pa bo to ravno tisti, pri katerem ste sodelovali tudi vi. Ali bo ali ne, pa boste izvedeli v oktobrski številki.

V naslednji številki bi tudi radi uvedli novost, ki pa je možna le z vašo pomočjo. Prosila bi vas, da ko napišete nek članek (**če je daljši od pol strani, da mu dodate še kratek uvod**, da bodo bralci hitreje spoznali, o čem govori vaš članek in se tako lažje odločili, ali jih stvar zanima ali ne.

Žal ima za vas tudi slabo novico. Zaradi omejenosti finančnih sredstev se zna zgoditi, da decembrska številka Skavtiča ne bo izšla. Zagotovo vam še nič ne morem reči, ampak glede na finančna sredstva, ki jih imamo sedaj na voljo, to ne bo mogoče. Kljub temu bodimo rajši optimisti in upajmo, da bo, saj je življenje polno presenečenj.

ROK ZA ODDAJO ČLANKOV JE: 5. 9. 2003.

Kot vidite, je časa dovolj, da nam kaj lepega napišete na naš novi naslov:

**Uredništvo revije Skavtič
ZSKSS
Zrinskega 9
1000 Ljubljana**

Torej, bodite kar se da lepo, pa se oktobra spet beremo.

Vaša urednica
Darja Stele, Vsestranska
sova, Komenda 1

Kazalo

- 2 **VOLČIČI IN VOLKULJICE**
 - Zvezdni utrinki
 - Priprava veselega krdela za obljube
 - Kajina spretnost, ...
- 6 **IZVIDNIKI IN VODNICE**
 - Napotki za stražo
 - Francelj
 - Četa HOMŠKE MULARIJE, ...
- 9 **POPTNIKI IN POPOTNICE**
 - Predstavitve klana Slovenska Bistrica
 - Mednarodna poletna priložnost
 - Pri svoji časti obljubljam, ...
- 12 **VODITELJI IN VODITELJICE**
 - Voditeljstvo - čemu?
 - Mesečne delavnice ...
 - Podelitev srebrnega in bronastih znakov
- 17 **ODRASLI SKAVTI**
 - Odmev iz ŠENTJURSKÉ BRATOVŠČINE
 - Zgodil se je svet zveze
 - Peš v Jeruzalem III. del
- 21 **PODNEVU ZEMLJE**
 - "DREK FABRK"
 - Gozdn delavnica
 - Hidroelektrana
- 22 **MEDNARODNI ODNOSI**
 - Nekaj dejstev o WAGGGS-u
- 25 **SKAVTSKI MEDIJI**
 - Skavtski mediji in gostje

...

ZSKSS

Zrinskega 9, SI-1000, Ljubljana
Tel.: 01433 21 30

Glavna urednica:
Darja Stele

Uredniški odbor: **Mica Kovačič, Monika Kovačič, Polona Jarc, Filip Janžekovič, Bogdan Magajna, Maja Bertonec, Karolina Vrtačnik, Ester Srdarev, Darja Stele, Katarina Demšar, Tomaž Kurmanšek, Simona Jeretina, Martina Volčini, Ana Močnik, Damjana Kern**

ZSKSS

Časopis skavtič izdaja
Združenje slovenskih
katoliških skavtinj in
skavtov

Lektoriranje: **Tjaša Petkovšek, Damjana Kern, Simona Jeretina, Maja Pavšič**

Tehnični urednik:
Tomaž Kurmanšek

Tisk: **Tiskarna Povše**

E-pošta: skavtic@skavt.net

Internet:
<http://skavtic.skavt.net>

Tvoje pohvale, kritike, pripombe in predloge sprejemamo na e-našlov in na naslov ZSKSS. Veselimo se tvojega odziva - tudi zaradi njega lahko Skavtič postane boljši.
Naklada: 3600 izvodov

IE KAJ SE PLETE V MLADENIČEVI GLAVI???

Nekoč je mladenič obiskal svojega starejšega strica in mu dejal: "Stric, čestitaj mi! Danes sem maturiral!" "Super," mu reče stric, "tukaj imaš nekaj žepnine, pa si za nagrado kupi kaj lepega. Povej mi, kaj načrtuješ za bodočnost?" "Za bodočnost?" se zamisli mladenič. "Mislim, da se bom vpisal na fakulteto. Rad bi postal pravnik." "Lepo," nadaljuje stric, "in potem?" "Potem bom nekaj časa pripravnik na prvostopenjskem sodišču." "Dobro," pravi stric, "in potem?" "Potem bom postal član pokrajinskega sodišča." "Krasno, in kaj potem?" nadaljuje stric. "No, stric, potem pa si bom poiskal ženo in si osnoval družino." "Lepo, in potem?" "Upam, da bom postal zelo vpliven sodnik ali celo javni tožilec." "Dobro," ne odneha stric, "in potem?" "Potem stric," mladenič že postaja nestrpen, "potem bom odšel v pokoj." "Dobro, kaj pa potem?" je vztrajen stric. "No, dobival bom dobro pokojnino. Omislil si bom hišico in sadil jagode." "Lepo, in kaj potem?" Fant se je že pričel jeziti: "Potem pa bom umrl, kaj pa drugega!" "A tako," je dejal stric, "in kaj bo potem?" vztraja stric. "Stric," odgovori mladenič, "o tem nisem še nikdar razmišljal." "Kaj," se začudi stric, "opraviš si maturo in vendar si tako neumen, da ne vidiš dlje od svojega nosu!

Zakaj ta misel sedaj, ko je v šoli končno vsega konec, ko se končno sprostijo naše obveznosti, ko lahko v miru zadihamo? Ravno zato! Delati torej, zdaj, kot da bomo večno živeli in molili, kot da bomo danes umrli.

Pred nami so dnevi, ki resnično gradijo večnost. Tkejo jo že danes.

»... Vrvico 'mam ... nož ... kompas ... svetilko ...« »Kaj pa pullover? Si vzel? Ti ne veš, kako hitro se lahko ohladi! Pa na mobi ne pozabi. Lepo razloži voditeljem, da moraš biti vedno dosegljiv. Pa povej, da ne preneseš prevelikih naporov in da se mi ne misliš tam iti kakšnega vzdržneža, al' kako se že temu reče ...«

O, ko bi naše mame vedele, da bo prav 'fajn' zopet živeti ob človeku in ne ekranu, da se želimo poditi po travnikih in gozdovih in ne samo med knjigami ter ocenami. Alergija na cvetni prah je bolj alergija na vso to dolgočasje po eni strani in tekmo, bitko za najboljše po drugi.

Poletni tabor, pazi se! Skavti na pohodu!

Te dni mi je nek starejši duhovnik rekel: »Mi, stari, obujamo spomine, vi pa načrtujete.« Na nek način bo držalo, res pa je tudi, da mi načrtujemo iz spominov, iz dogodkov, ki so se zgodili in postali del nas.

Koliko iskric bo vzplamtelo na temnem nebu, v naših očeh in marsikakšnem srčku! Koliko plemenitosti bo obogatilo naš planet! Kar nekaj besed obljube bo utrdilo naše Združenje. In naj tako tudi bo! Rušimo, kar je zapisano 'smrti' in gradimo, kar kliče k Življenju. Dneve, ki so nam zaupani, preživimo v spoštovanju do Njega, ki nam jih je zaupal. Saj veste: za seboj jih pustimo boljše, kot smo jih dobili. So nepopisan list, naj se na njih za nami zrcali oranžno opečnata mavrica igre in nagajivosti, tišine in molitve, akcije in dela, zbranosti in razmišljanja, pomoči in preudarnosti ... v teh dnevih počitnic naj se za nami poznajo stopinje človeka in angela ... saj tja nekam menda res tudi spadamo ... ☺

Simon Potnik, Goreči tiger, Zreče 1

Zvezdni utrinki

SREČANJE NOVOMEŠKIH VOLČIČEV S STARŠI NA TRŠKI GORI

Zadnjo aprilsko soboto smo se s starši srečali šentpeterski in šmihelski volčiči, ki delujemo v okviru skavtske skupine Novo mesto 1. Zbrali smo se pri kmetijski šoli na Bajnofu. Po prihodu smo se postavili v krog in se pozdravili. Akela nam je prebrala odlomek iz Svetega pisma, nato pa smo se predstavili tako, da je vsak povedal, kdo je in pokazal gib. Vsi smo ga pozdravili z dober lov ter ponovili gib. Po predstavitvi vseh smo se peš odpravili na pot. Kmalu po odhodu smo se ustavili pri konjih in opazovali, kako se pasejo. Vmes smo naredili nekaj odmorov. Postanek je bil tudi pri božjem znamenju – kapelici, kjer smo se tudi fotografirali.

- ♦ Regratov cvet, ki me spominja na sonce. (Eva)
- ♦ Utrgala sem podlesno vetrnico, ker ima lep, bel cvet. (Barbara)
- ♦ Med potjo sem nabrala lipico, ker jo je bilo veliko in ker iz nje spletajo venčke. (Sandra)
- ♦ Iz regratovih cvetov sem naredila venčke za mamico, očija in zase ter nam jih obesila okrog vratu. (Ana)
- ♦ Zanimiva mi je bila kopriva, ker cveti in ker ne peče, sem jo utrhal. (Peter)

Ko smo končali s pripovedovanjem o tem, kaj smo prinesli na vrh, smo povedali nekaj o liku sv. Jurija, ki goduje 23. aprila. Bil je mučenik in vojak. Je zavetnik skavtov, in sicer veje izvidnikov in vodnic. O Juriju govori tudi veliko legend. 22. aprila, na dan Zemlje, pa se spomnimo na naš planet, Zemljo, ki je včasih premalo čista. Potem so posamezni volčiči izbrali liste z napis: upanje, zaupanje, iskrenost, poštenost, sodelovanje, ljubezen in spoštovanje zakonov. Skupaj smo razložili, kaj posamezna beseda pomeni. S skupino staršev se je pogovarjala Akela – Karli. Pogovarjali so se o skavstvu – skupnosti, v katero spadamo vsi. Starši so predlagali, da bi bilo dobro, če bi se v skupnost vključili tudi stari starši. Volčiči so za starše s pomočjo voditelja Pavla in Helene postavili v bližini cerkve pot, ki so jo morali prehoditi po potnih znakih, sestavljenih iz naravnih materialov: listov, vejic, regratovih cvetov, paličic, kamenčkov. Po prehojeni poti so se postavili k mogočni lipi in se tam fotografirali. Potem smo odšli v romarsko cerkev Marijinega rojstva, kjer smo zmolili in zapeli ter se tako priporočili Mariji. Na kratko sem skavte seznanila tudi z zgodovino cerkve na Trški gori, ki smo si jo ogledali. Nato smo se odpravili v dolino. V dolini je vsak z eno besedo povedal o doživetjih našega srečanja volčičev, starih volkov in staršev. Besede, ki so bile izrečene ob koncu srečanja: *Hvala. Izvrstno. Čudovito. Bog Ionaj. Lepo. Enkratno. Znaki. Prehitevanje. Hoja.*

Helena Murgelj, Novo mesto 1

Na poti, ki vodi do Trške gore, smo se vmes ustavili pri božjem znamenju - kapelici in se fotografirali.

Foto: Helena Murgelj, Novo mesto 1

Na poti smo občudovali, kako se prebujata božje stvarstvo, narava. Vsak je moral med potjo nekaj nabrati in prinesiti k cerkvi na vrh Trške gore. Ko smo prispeli na vrh, smo malicali in se spočili, nato pa smo povedali, kaj smo prinesli s seboj. Nekaj odgovorov:

- ♦ Izbral sem pljučnik, ker iz cveta potegnem med. (Matej)
- ♦ Prinesel sem regrat, ker mi daje moč, je zdravilen. (Matic)

VOLČIČI SMO POSTALI PRAVI SKAVTI

V soboto, 26. aprila 2003, smo imeli komendski skavti celodnevno srečanje, ki smo ga zaključili pozno ponoči z obljubami novepečenih skavtov.

Dobili smo se na poti iz Mlake proti Tunjicam. Volčiči mladiči smo še enkrat

ponovili obljubo, ostali skavti pa so nam iz vrvi spletli obročke za na rutke, ki so nam jih na obljubah prvič nataknili okoli vratu. Potem smo skupaj odšli do mesta, kjer smo preživeli skoraj ves preostali čas dneva. Odložili smo nahrbtnike, se malo odpočili, nato pa so nam

stari volkovi pripravili zgodbico o mavrični in modri ribici. Zgodbica je pripovedovala, kako sta ribici premagali strah pred pošastmi v hudičevem breznu, da bi lahko pomagali bolni ribici, ki je za ozdravitev potrebovala rdeče alge prav iz tega brezna. Nato smo se še mi pogovarjali o strahu in

ga poskušali premagati. Po zgodbici smo imeli malico, ki nam je zelo teknila. Dve skavtinji sta nam potem pripravili nekaj zanimivih iger, ki so bile zelo zabavne in precej zahtevne.

Strah smo premagali tudi ponoči, ko smo ob soju ognja med mašo vsi pogumno in brez

napak povedali obljubo: »Obljubljam, da si bom z božjo pomočjo prizadeval storiti kar najbolje morem za svoje poboljšanje, da bom pomagal drugim in izpolnjeval zakona krdela.« Nekateri je kar malce skrbelo, toda ko smo začutili okoli vratu skavtske rutke, smo bili zelo veseli, da smo postali pravi volčiči in bratje ter sestre skavtom vsega sveta. To pa pomeni tudi odgovornost.

Maši in obljubam so se pridružili tudi naši

starši in prijatelji. Za spodbudo so nam prinesli nekaj peciva, ki smo ga ob ognju in pogovoru slastno pojedli. Pripravili so nam celo velikansko torto v obliki rože. Nato smo se utrujeni in zadovoljni odpravili domov.

Doma sem najprej lepo pospravil skavtsko srajco in rutko, saj sem se moral zanjo potruditi, potem sem takoj zaspal. Hvala vsem skavtom, voditeljem, diakonu, gospodu župniku in

seveda našim staršem ter vsem, ki ste nam kakorkoli polepšali pomemben dan v našem

skavtskem življenju.

Blaž Valenčič,
Navihani genguruji,
Komenda 1

Foto: Gašper Cerar, Mirni sokol, Komenda 1

PRIPRAVA VESELEGA KRDELA NA OBLJUBE

... da bom naredil-a kar najbolje morem za svoje poboljšanje, ...
V Veselem krdelu stega Breznica 1 smo na srečanju pred slovesnimi obljubami razmišljali, kaj vse bi moral vsak VV delati in kako bi se moral VV vesti doma, v šoli, cerkvi ... Pa si kar preberimo, kaj so nam zaupali volčiči in volkuljice!

- ♦ VV mora biti pravičen in ne sme nagajati.
- ♦ VV mora biti poslušen in ne sme govoriti grdih besed. (Gašper S.)
- ♦ VV mora biti ubogljiv in ne sme lagati. (Matej)
- ♦ VV se mora obnašati lepo in delati po pravilih, v krogu ne sme govoriti brez dovoljenja. (Nejc)
- ♦ VV se mora obnašati lepo, pošteno in dobro. (Katja)
- ♦ VV se mora obnašati lepo. (Katarina)
- ♦ VV se mora obnašati lepo, poslušati mora stare volkove, pomagati drugim in

učiti mlajše mladiče. (Ana L.)

- ♦ VV se mora vesti po pravilih. (Urban)
- ♦ VV se mora obnašati po pravilih: lepo, spoštljivo in zvesto. (Ana P.)
- ♦ VV mora držati šapo na glavi in počakati, da ga stari volkovi pokličejo, poslušati mora druge. (Mojca)
- ♦ VV se mora obnašati tako kot reče krdelo, ubogati mora atija in mamico in biti mora priden. (Gašper B.)
- ♦ VV mora biti poslušen in mora spoštovati zakon krdela. (Irenej)
- ♦ VV se mora lepo obnašati in ubogati stare volkove. (Matej)
- ♦ VV se moramo spoštovati. (Neža)
- ♦ VV se ne baha, v krogu poslušaj, na hodi čez krog, ne govori grdih besed in upošteva zakone. (Matic)
- ♦ VV mora biti priden. (Ela)
- ♦ VV mora biti pogumen

in zelo priden. (Rožle)

- ♦ VV mora spoštovati ljudi in poslušati stare volkove ter volčiče. (Valentina)
- ♦ VV mora biti pošten, upoštevati mora zakon džungle in biti mora prijazen do vseh. (Mama Rakša)
- ♦ VV mora biti dober kristjan, živeti mora v veselju in poštenosti, spoštovati mora postavo džungle. (Ježek Iki)

Zelo lepo razmišljanje mladičev in volčičev Veselega krdela, kajne?

Ali bomo oziroma še boljše vprašanje Ali lahko spoštujemo vsaj pol tega, kar smo napisali? Z malo truda in veliko dobre volje, ki nam je ne manjka, sem prepričan, da se bomo trudili za svoje poboljšanje. Lažje pa nam je, ker vemo, da pri prizadevanju za dobro nismo sami, saj se z nami »borijo« tudi ostali bratje in sestrice v veliki skavtski družini. Skupaj nam bo uspelo, kajne?

Dober lov vam kliče

Florjan Svetin, Vztrajni delfin, Breznica 1

Veselo krdelo po obljubah.

Foto: Florjan Svetina, Vztrajni delfin, Breznica 1

Čil (narisala ga je Liza iz homških lovišč) je med poleti nad pomladno džunglo srečal tudi Krdelo mavričnih kožuščkov, ki mu je zaupalo, zakaj se volčiči in volkuljice vsak teden znova veselo zbirajo v svojem domačem brlogu, nekajkrat na leto pa raziskujejo tudi tuja lovišča ...

RAD/A SEM VOLČIČ/ VOLKULJICA, KER:

- ♥ imam v krdelu prijatelje, ker se veliko igramo in so voditelji dobri (Marta);
- ♥ se imam vedno v redu (Marko);

- ♥ se imamo »ful faj« in hodimo na love (Žiga);
- ♥ imam v krdelu prijatelje in prijateljice – skupaj se učimo ravnati z naravo in se zabavamo (Liza);
- ♥ je zelo v redu pri skavtih (Eva);
- ♥ mi je pri skavtih zelo všeč (Marija);
- ♥ so skavti carji (Jan V.);
- ♥ spoznavam Boga in naravo ter pridobivam prijatelje (Manca);
- ♥ sem priden (Rok);
- ♥ se imamo na srečanjih »ful« dobro in ker hodimo na tabore (Peter);
- ♥ sem tako še bližje Bogu (Klara);
- ♥ se veliko naučim (David).

Krdelo mavričnih kožuščkov, Homec 1

KAJINA SPRETNOST

KAKO SMO V KAMNIKU NAREDILI SENČNE LUTKE

V naši džungli je primanjkovalo lutk za igro Kajin lov. In tako smo se voditelji po dolgem in tehtnem razmisleku odločili, da bomo z volčiči naredili senčne lutke.

Vsi smo se vrgli na delo. Mama Rakša je že prej narisala šablone (to so modeli ali pa primeri), ki so jih volčiči prerasili na šelešamer in jih potem tudi izrezali. Tako so nastajali: velik medved Balu, kakor noč črn panter Bagira, zvita kača Kaja pa Mavgli in Bandarlog; ne smemo pozabiti še na Čila in ostale džungelske prebivalce.

Pri tem smo spoznavali, kako so si živali med seboj različne ter da imajo vse nekaj slabih in nekaj dobrih lastnosti. Da bi lutke lepše izgledale, smo jih tudi pobarvali v njihovih varovalnih barvah. Na koncu smo jih s spenjačem za les pripeli na lesene letvice (bolje rečeno: to je delal naš Bagira, da se ne bi komu kaj zgodilo). Po napornem delu smo vsi srečni zvidili igro. In tako je v naši mali džungli nastajala velika in zelo raznolika džungla, ki jo bomo na naših obljubah razkazali staršem in

našim sobratom skavtom. Vsem tistim, ki bi nas radi posnemali in si tudi sami naredili senčne lutke, priporočamo, da si živali najprej ogledate v knjigi ali pa v živalskem vrtu, da boste videli, kakšne so in jih boste tako lažje narisali. Vse ostalo pa je prepuščeno vam samim in vaši bujni domišljiji. Pa veliko

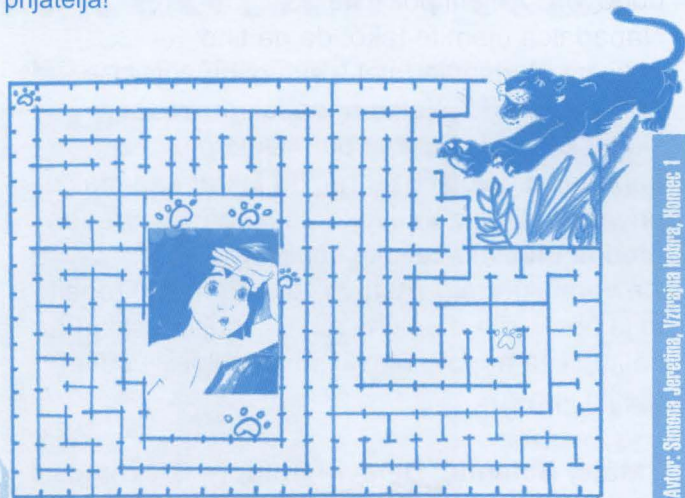
uspeha pri izdelovanju in DOBER LOV!

Simona Pregelj, potrpežljivi rakun, Kamnik 1

Narisala: Ana Močnik, Bojevita kobra, Homec 1

Mavgli je v senci visokih džungelskih dreves zaspal. Ravnokar se je prebudil. Ozira se okoli sebe in išče Bagiro, da bi se skupaj igrala. Le kje se potika črni panter? Džungla je velika in skrivnostna, zato pomagaj Mavgliju, da bo čim hitreje našel svojega džungelskega prijatelja!

AVTOR: SIMONA JEREJINA, VZROJNA KOBRA, HOMEK 1

Rešitev aprilske nagradne uganke: ZVONČEK

Pomladno razigrane šape so tokrat izžrebale SANDRO MURGELJ iz Novega mesta, ki bo po pošti prejela džungelsko nagrado. ČESTITAMO!

KUPONČEK

Mavgli bo v veliki džungli še hitreje našel Bagiro, če bo zaklical njegove MOJSTRSKE BESEDE. Zagotovo jih tudi ti dobro poznaš, zato dopiši manjkajoče besede in kuponček pošlji Skavtiču do 1. septembra 2003! Bagirine šape se bodo pomešale med pravilne rešitve in izžrebale nekoga, ki mu bo Čil prinesel džungelsko presenečenje (ne pozabi napisati svojega naslova).

_____, ki ne delajo šuma, _____, ki

vidijo v temi, _____, ki slišijo vetrove v

njihovih brlogih, in ostri beli _____.

Čistilna akcija Freisinške čete - Škofja Loka 1 (26.4.2003)

Tako kot vsako leto smo se tudi letos odločili, da bomo naredili nekaj dobrega za naš kraj. V sodelovanju z občino je nastala čistilna akcija na kopališču ob Poljanski Sori. Zbrali smo se v soboto popoldne. Tam nas je že čakal velik zelen kontejner za odpadke. S seboj smo prinesli rokavice, škarje za obrezovanje drevja, žage, sekire, ... Delo se je začelo. Sekali, žagali in pulili smo grmičevje, ki raste v strugi. V to grmičevje se namreč nabirajo smeti in naplavljen les, tako da se pretok reke bistveno zmanjša. Na koncu smo še pobrali smeti. Naše

delo je bilo dobro vidno. Niti sledu o grmičevju, nikjer nobene smeti, kontejner pa je bil nabito poln vejevja in smeti.

Temu primerno je bilo tudi vzdušje med skavti, vsi smo bili odlično razpoloženi. Za piko na i pa smo se okrepili še z družinsko piko. Več o tem pa si boste lahko v kratkem ogledali na naši domači strani <http://skofja-loka1.skavt.net>.
Bodite pripravljeni!

**Jaka Rupnik, Iznajdljivi kozorog,
Škofja Loka 1**

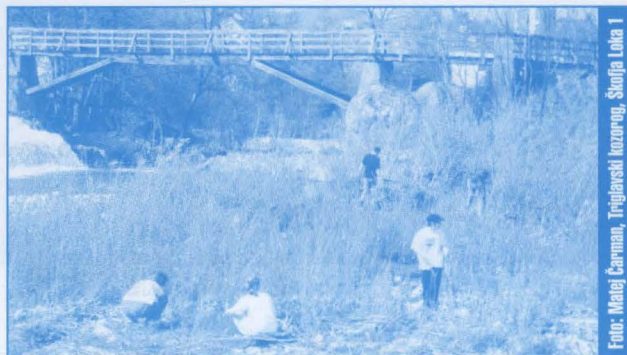

Foto: Matej Carman, Triglavski kozorog, Škofja Loka 1

Napotki za stražo

Ta slika je s strani "Scout Image - ClipArt about Scouting" <http://student.dei.uc.pt/~alex/scoutimage/index.html>

Bliža se čas taborov in s tem tudi čas, ko bomo morali poskrbeti za »nepridiprave«, ki se bodo hoteli dokopati do zastave v našem taboru. Temu v prid je pametno upoštevati nekaj napotkov za stražo:

- Na straži se ne pogovarja, saj med pogovorom ne moreš dobro opazovati okolice.
- Spanje na straži je strogo prepovedano.
- Med stražo pod nobenim pogojem ne glej v ogenj. V primeru napada bi tvoje oči potrebovale skoraj 10 – 20 sekund, da bi se »privadile« na temo, v tem času pa ne bi videl dogajanja v okolici.
- Z baterijo sveti le, če je to nujno potrebno. Napadalci so navadno dobro skriti, zato jih verjetno ne boš videl. Najlažje jih boš odkril s poslušanjem (vsakemu se zgodi, da mu pod nogami počij vejica).

Imej redne stražne obhode okoli tabora, toda ne v časovnih intervalih (npr. vsake 10 minut), saj bo to napadalec verjetno znal izkoristiti. Zapomni si, da ne stražiš samo zastave, ampak tudi taborno kuhinjo, šotore in vse taborne zgradbe!

- V primeru napada raje ne piskaj alarma, ampak zbudi dežurni šotor ali šotor svojega voda (ali ljudi, ki jim zaupaš, šotor voditeljev itd) – vendar potih, če se le da tako, da napadalec tega ne opazi. Alarm se piska le zato, da se prepodi napadalce. Če piskaš alarm, napadalca skoraj zagotovo ne boš ujel! Nekaj časa po alarmu se bo napadalec verjetno vrnil.
- Oцени, ali gre za napad skavtov (domačinov) ali gre za nenapovedan napad kakšnih vsiljivcev. V zadnjem primeru obvezno zbudi voditelje in po dogovoru z njimi pokličite policijo.
- Napadalca ujemite tako, da ga tiho obkolite. Jurišanje (glej I. svetovno vojno) je odsvetovano. Z ujetim napadalcem ravnaj skavtsko, pa vendar strogo. Odkupnino za napadalca določite zjutraj, do takrat napadalca privežite ali pa zahtevajte od njega kak vreden predmet (ali mu sezujite čevlje ipd).
- Če vam ukradejo zastavo, še isto noč ukrepajte in jo poskusite dobiti nazaj. Ravnajte v skladu z navodili za napadanje, ki so jih določili voditelji (če jih imate).

Matej Balantič, Delavni buldog, Brezovica 1

ČETA HOMŠKE MULARIJE

V središču sveta naša četa živi, najlepša mavrica smo mi...!
Foto: Boštjan Burnik, Prebrisan panter, Homec 1

Homška četa, znana tudi pod imenom Četa homške mularije, spada med največje čete (verjetno je tudi največja četa v Sloveniji), saj ima pod svojem okriljem kar 48 članov, ki spravljajo naše voditelje ob živce. Je četa, ki se lahko predstavi tudi s svojo himno, že to je

nekaj posebnega.

Naj začnem kar z vodstvom. Našo četo že kar dolgo časa vodita sestri Vesna, Vestna vidra, in Tina, Preudarna kobra, ki, moram priznati, našo četo odlično krmarita. Ker pa ob taki veliki četi potrebujeta tudi nekaj pomoči, je tukaj tudi njen pomočnik: Tomaž (Lačni delfin), tudi znan pod vzdevkom Igračko. Njegova značilnost je ta, da ima za nas malce pretirano jutranjo telovadbo.

Z nami potujejo tudi trije klanovci, ki ste jih imeli priložnost spoznati v aprilski številki Skavtiča. To so Ana, Deja in Gogo. Njihova specialnost se skriva pri kuhinjskih loncih, iz katerih pride na naše krožnike marsikatera dobra stvar.

Četo pa sestavlja kar sedem vodov; od tega štirje dekliski in trije fantovski.

In kako je najbolje opisati vode? Sami se predstavijo s klici.

Piranje menijo, da se moč pokaže, ko so skupaj, in njihov klic se zasliši: SKUPAJ SMO MOČNE. Vidre, ki sanjajo o potovanju na Havaje in o soncu in morju, ki jih čaka tam, imajo klic: NA HAVAJE. Kobre se znajo braniti in imajo za klic kar spodbudo za napad: DEJ PIČ. Levinje vidijo prihodnost v zvezdah in jim zvezde kažejo posebno pot, imajo klic: PO STEZI DO ZVEZD. Pantri se vedno radi podajo na lov za dekleti, obenem pa kličejo: NA LOV. Orli najraje plenijo hrano

iz kuhinje, saj imajo najbolj lačne želodce. Njihov klic je: NA PLEN. Zadnji pa so še na vrsti bobri, ki ob svojem pomolu delajo le: PLJUSK.

Četa, ki rada potuje, rada raziskuje svojo domačo okolico s pravo »goro« v sredini svoje okolice. Ta »gora« je v bistvu Homški hrib, na katerega pa smo mi zelo ponosni in pravimo, da mu Triglav ne seže do kolen. Na tem hribu imamo tedenska srečanja – tu se dogajajo same pomembne stvari. Tudi lanske obljube, ki so potekale ob naši desetletnici. Potepamo pa se tudi po naši okolici, vsak mesec imamo kakšen izhod, jeseni jesenovanje, pozimi zimovanje, med majskimi počitnicami pa so obljube z jurjevanjem. Poletje pa je poglavje zase.

Julija se najprej podamo na poletni tabor, ponavadi je dolg nekoliko deset dni. Lansko leto pa smo bili kot največja četa udeleženci na poletnem taboru Kvajdej (taboru gorenjskih čet). Proti koncu poletja pa se podamo v neznano na ŽJD ali drugače Življenje je darilo. Pod tem imenom se skriva nočni pohod in na koncu odhod starejših skavtov iz čete. Žal se je zaradi pomanjkanja časa ta dejavnost lansko leto zaključila.

Za nas je nastal tudi enajsti skavtski zakon. Iz situacije, ki je bila na začetku le hipoteza, je iz nastal zakon. Kadar koli se homška četa odpravi na kakšno dejavnost, kot zakleto dežuje.

Drugače pa se pri nas od vsepovsod sliši »Dobra volja je najboljša« in to lahko pridete preverit tudi sami.

Urška Pibernik, Prikupnozmedena kobra, Homec 1

Foto: Tatjana Prašičkar, Pojavna štrka, Homec 1

PRIPRAVLJENE V GOZDU

Dekliski vod »PIKAPOLONIC« se je letos odločil, da

proslavi DAN ZEMLJE. Ker smo si zaželele novega izziva, smo se polne pričakovanj in navdušenja podale v Loško dolino. Tam sta nas pričakala dva lovca, ki sta nam povedala določene stvari o živalih in o

Foto: Ana Podgrajšek, Dobrosrčna zajčica, Zreče 1
Pikapolonice s četovodjem pred klopom zavetnice lova.

gozdu, ki se je razprostiral med nami. Po končanem kratkem »predavanju« smo se skavti (bilo je namreč več vodov iz različnih stegov) podali v gozd. Videli smo veliko zanimivih stvari, slišali pa smo tudi veliko smešnih pogovorov in eden izmed njih je bil:

Četovodja Peter (Zreče1): »Glejte deklino, tu bi pa bil fajn plac za poletni tabor!«

Lovec (brez vednosti o čem govori Peter): »Zdaj pa smo prispeli na krmišče medvedov!«

Peter: (brez besed)!

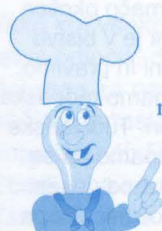
Ko smo si ogledali gozd, sta nas lovca povabila še v muzej, kjer smo videli ogromno nagačenih živali, med njimi tudi medveda, volka, risa, lisico, ...

Po končanem ogledu pa smo se, bogatejše za en našitek ter seveda za prijeten dogodek, pikapolonice vrnile domov v Zreče.

Ines Naglič, Zreče 1

KAKO POMIRITI PRAZNE ŽELODČKE

HRASTOVO LUBJE IN ŽELED

Lubje hrasta uporabljamo za čaj in čajno mešanico za vnete oči. Dve zvrhano polni čajni žlički narezanega lubja damo v 1 litra hladne vode, zavremo in kuhamo 5 minut. Čaj odcedimo.

Želod uporabimo za pripravo kruha. Popečemo ga in ga zmeljemo v moko. Posodo z moko postavimo na toplo, naredimo v sredini jamico

in vanjo vlijemo v topli vodi razmočen in z malo sladkorja vzhajan kvas. Nato prilijemo potrebno količino mlačne, slane vode in dobro ugnemo. Ko testo postane gladko, ga pokrijemo in pustimo vzhajati. Nato ga ponovno pregnetemo, oblikujemo v hlebčke in pustimo, da ponovno vzhaja. Pečemo ga 1 do 2 uri. Pred peko površino narežemo.

Naj vam pomiri lačne želodčke! (Pč)

Francej

ZEJ PA TK

Datum: 20. 2. 2003

Ura: (naj bi bla) 8.00

Začelo se je tk: ob 8.00 uri (kot ste prebrali že gra) naj bi se dobli pri Sv. Duhu, sam mi ob zgodnji uri še spimo, zato smo prezrli znak in se peljali samo 4km dalje ☹. To pa ni bil razlog za slabo voljo, saj smo že pri zboru dokazali našo dobro voljo, ki ni minila. Takoj za tem smo bili že na delu in vsak vod posebej je izdeloval svojo skulpturo (beri: nekaj, kar cel vod predstavlja) iz snega. (Na)počil je čas za kosilo. Jedli smo kaj drugega kot makarone in ragu. Pa, da ne bo pomote, blo je doro. Za počitek smo izbrali zabavo v snegu oz. metanje po snegu oz. vožnjo po riti po snegu oz. salte v snegu oz. kakor koli že hočeš. Pa, da ne bo kdo mislo, da smo bli slučajno pol kaj mokri – sploh ne ☹! No, za tem pa sta sledili še dve opravili. Najprej smo naredili pravilnik naše čete, potem pa smo morali sami zašiti našo zastavo – zastavo čete Zeleni panter. In lotili smo se dela. Ker pa nismo šivilje, nam ni uspelo sešiti cele zastave, zato smo nadaljevali naslednji dan. (Aja, ponoči ni blo straže.)

Datum: 21. 2. 2003

Ura: (mnda) 7.00

Zjutro smo meli že tradicionalno telovadbo, vodil jo je naš klanovc na služenju. In sploh nas ni podil po hribih in dolinah in pol sploh nismo rabli nosit druv. Eh, kje pa ☹. O.K., zresnimo se (recimo). Sledil je froštih (beri: zajtrk). Novi recepti (zapišite si!!!): turistična pašeta z marmelado ter čaj z mlekom. Mnda je blo še kr za jest. Nato smo štiri dčve nadaljevale s šivanjem zastave. Ostali pa so se zunaj igrali. Sledilo je kosilo. Jedli smo (pozor!) kisle zeze z bučnim oljem in klobohom (beri: česnom). Na voljo sta nam bili še župa pa repa (beri: krompir). Po kosilu sta prišli Barbara in Suzana. Povedali sta nam, da sta prostovoljki v zaporu in da se hodita 2X na teden pogovarjat z enim od zapornikov. In tako smo "vsekali" še eno tško debato (beri: še kr mavo neka ton). Čajt je hitro mino in odpeljali smo se na Prevalje, kjer smo imeli ples (Koroška2 + Zreče1 + Koroška1). Ta ples je bil namenjen dnevu spomina. Zabava se je začela z različnimi delavnicami (beri: žri, žri, pa tih bot; ful dora čupa; grafiti; moda; ne klupaj – dobiš

NA VODOVEM SREČANJU NAJ SE NAJDE ČAS TUDI ZA IGRO

VODOVA KNJIGA REKORDOV

Ko vam voditelji prepustijo, da povsem svobodno oblikujete vodovo srečanje, se mirne duše lahko odločite za zabaven skavtski deseterboj:

- ▶ Kdo najdlje skače kot žaba?
- ▶ Kdo v eni minuti našeje največ besed na S?
- ▶ Kdo najbolj natančno s palico označi smer V-Z?
- ▶ Kdo najdlje zdrži v položaju sveče?
- ▶ Kdo najhitreje pravilno pove skavtske zakone od zadaj naprej?
- ▶ Kdo naredi največ

počepov s knjigo na glavi?

- ▶ Kdo pozna največ pesmi (pregovorov) o vodovi (ali kateri drugi) živali?
- ▶ Kdo po občutku (brez ure) prehodi določeno razdaljo (npr. 10 m) najbližje 1 minuti?
- ▶ Kdo z barvico (flomastrom) najhitreje popolnoma prebarva list A4?
- ▶ Kdo najhitreje s slamico popije 3 dcl vode?

Ker noben rekord ni večer, lahko deseterboj ponovite! Prepričana sem, da imate več idej kot jaz, zato lahko igre oblikujete po svoje, vendar pa ne smete pretiravati ali biti žaljivi. Upoštevajte zmogljivosti najšibkejšega člana vašega voda. Naj vas vodi skavtski duh! (Pč)

Francej

klupico). Za tem je bila še večerja, ples, spanje.

Datum: 22. 2. 2003

Ura: Zjutro

Zjutro je bla maša, še prej pa zajtrk, nato pospravljanje ☹! Utrujene so nas IV Kor2 odpeljali na Ojstrico, kjer je sledilo nadaljevanje zimovanja. Imeli smo Bi-Pi jevo igro (beri: skrivalnice). Pot nas je vodila do naše majhne kočice. Po kosilo je sledil doooooolg počitek. Nekateri s(m)o spali, drugi pa si pripovedovali vice. (beri: Gre Janezek v trgovino, pa reče trgovki, da bi mel en kruh. Ona pa ga vpraša: »Kerga? Belega al črnega?« Pa Janezek reče: »Sej vseeno, mam picikl zuna!«). Potem smo dobli obisk. Prišel je Baden Powell. Povedal nam je marsikaj o svojem življenju. Ko smo mu hoteli pokazati našo zastavo, smo ugotovili, da so nam jo ukradli. Hitro smo se oblekli in se podali na lov. Čez nekaj časa smo ujeli tatove in ugotovili, da so Zrečani. V zameno za zastavo smo jim morali prirediti zabavni večer. Smeha je bilo do solz (beri: js sm lep/a pa tumast/a). Zgodaj zjutro ob 00:30 smo le dobli svojo zastavo in izmučeni odšli spat.

Datum: 23. 2. 2003

Ura: približno 7.30

Zjutro smo vse hitro pripravili. Vse je blo v redo, sam unga "unega za une unegat" nismo našli. Pa ka pol. Z vso prtijago smo se odpeljali na Ojstrico in po 24 min hoje smo prišli k cerkvi. Udeležili smo se maše, se poslovili in odšli domov. S tem smo zaključili še eno prelepo zimovanje. ☹

Nuša Haddad, Pripravljena medvedka in Betka Kotnik, Koroška 2

Predstavitev klana Slovenska Bistrica 1

Šum! Moj ljubček LJUBČEK (cmoook!) med bonboni!

NAJbolj zagrizenih pet je v klan stopilo že davnega leta 1992. Hitro so se znašli pred problemom, ki pa so ga hitro odpravili. Klan potrebuje ime ... In spomnili so se na NAJlepšo izletniško točko v bližini Slovenske Bistrice – na slap Šum (od tod torej ime klana Šum). Seveda pa so na srečanjih radi jedli NAJboljše bonbone Šum. Prišel je čas za prvi tabor (Kamniško-Savinjske Alpe), z njim pa tudi čas za prve NAJbolj smešne izjave in dogodke ... Generacije se menjajo. In zdaj smo na vrsti mi! V klanu nas je (čakte malo, da se pozanimam) šestnajst. Od tega smo že štirje »ex« volki, vsi ostali (razen dveh popotnic, ki sta obljubili pred dvema tednoma) pa so začeli svojo skavtsko pot pri veji IV. Imamo dve super voditeljici. Naša NAJnovejša je prišla k nam pred kakšnim mescem (vav ej, zdaj ji lahko javno zaželimo dobrodošlico), naša NAJstarejša pa je z nami že dve leti. Na lanskem taboru, ki je bil eden NAJboljših, smo bili prvič skupaj v (približno) takšni zasedbi kot smo zdaj. In če bi ga mogla opisati, bi rekla: »Veliko in še več

hrane, na vsakem ovinku postanek in prigrizek, Bonboni Werthers Original, vročina, težki nahrbtniki, švercanje v sadovnjak – za kazen pa budnica z dežjem, gojzarji in kopalke (nova skavtska moda), trodnevni postanek na Preživi, za konec pa še oponašanje kokoši v Trojanah.« Ja, bilo je pestro. Tudi na zdajšnjih srečanjih se še čuti vpliv tabora (naša neustavljiva lakota po hrani in kitari), ker velikokrat po koncu pristanemo ob kakšni pici ali pa vsaj ob kakšnem dobrem pecivu s kitaro v roki. Od leta 1992 se je že marsikaj spremenilo, popotniki in popotnice, voditelji, naše »finte«, vonj naših nogavic, šotori so se strgali, ampak nekaj je vendarle ostalo enako ... Še vedno je v nas pravi skavtski duh in še vedno smo zagrizeni in polni norih idej, kot so jih bili tisti na začetku ... Za dokaz smo se letos lotili NAJbolj zahtevnega projekta v zgodovini (sicer kratki ☺) bistrških popotnikov in popotnic – izziva TuSeMor's ZBUDIT!, ki ga pripravljamo za vse NAJ popotnike, popotnice, noviciate in njihove voditelje iz vse Slovenije. SE VIDIMO TAM!!!

Anka Slana, Dobrovoljna pijavka, Slovenska Bistrica 1

Mednarodna poletna priložnost

Dve skupini francoskih skavtinj prihajata to poletje v Slovenijo in bi radi spoznali kakšne slovenske skavtinje in skavte.

Prvo skupino sestavlja 12 deklet med 14. in 17. letom starosti. V Sloveniji bi rade taborile od 15. od 27. julija. Če je kakšna četa zainteresirana za skupno taborjenje (celoten tabor ali le nekaj dni) naj se čimprej oglasi MEDU.

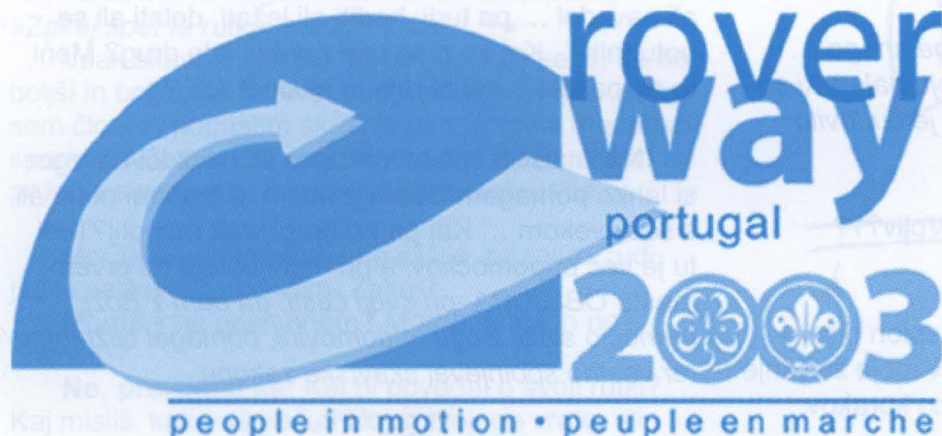
Druga skupina, 15 francoskih skavtinj, se bodo v

Sloveniji nahajala od 8. do 21. julija. Želijo si druženja s slovenskimi skavtinjami in skavti ter izvedbo kakšne skupne aktivnosti (lahko le pol dneva, lahko pa tudi dlje).

To poletje k nam prihajajo tudi švicarski popotniki in popotnice. Radi bi spoznali kakšne slovenske skavte in z njimi preživeli dan. Vsi zainteresirani klani hitro pokličite poverjenico MEDA.

Opažamo, da Slovenija postaja zelo priljubljena skavtska destinacija, obiski tujih skavtov pri nas pa nam nudijo čudovito priložnost spoznavanja različnih načinov skavtskega življenja, navad, veščin, zato vabim skavtinje in skavte, da izkoristite te enkratne priložnosti in preživite nekaj dni z njimi.

**Vaša poverjenica za MEDO,
Korana Kovačević, Spretna
veverica, Postojna 1**

Vznemirljive poti RoverWay-a vedno bližje ...

RoverWay, mednarodni tabor za popotnike in popotnice, ki se bo avgusta zgodil na Portugalskem, je vedno bližje, priprave pa tudi pri nas vedno intenzivnejše. Med skoraj 3000 skavti iz cele Evrope se na nanj pripravlja tudi 60 udeležencev, voditeljev in članov mednarodnega osebja iz našega Združenja. Prevoz je že urejen, oblikuje pa se še skupna podoba odprave, zbira potreben promocijski material in prepričujejo sponzorji. Tabor se bo odvijal pod geslom »People in motion« (Ljudje v gibanju), saj želi mlade spodbuditi, da postanejo nosilci sprememb v svoji državi in svetu.

Prvi del tabora, ManyWays (Mnogo poti), se je že pričel. Na Portugalskem so 20 mesecev pred začetkom tabora izbrali 50 projektov, ki so jih predlagale skupine portugalskih popotnikov in popotnic. Vsak projekt bo organizirala ena skupnost, ki jo sestavlja šest osemčlanskih ekip iz različnih držav, tudi Slovenije. Naši udeleženci so si izbrali projekte kot so: služenje v skupnosti, ki bo potekalo kot izgradnja parka za romarje v Bragi, izdelovanje izdelkov lokalne domače obrti, različne krajše

izlete, raziskovanje otoka Madeira, foto safari, raznovrstne zanimive forume, v nekaterih pa se skriva bolj zgodovinski duh, zato so si izbrali srednjeveško pojedino in rajanje v Belmontu. Tudi za ekologijo zavzetim bo zadoščeno, kajti čakajo jih zanimive multimedijske predstavitve, predavanja strokovnjakov o naravi in ekologiji, ki bodo popestrena z delavnicami in aktivnostmi. Večina udeležencev pa se je navdušila nad bolj aktivnim in razburljivim preživljanjem skavtskega življenja. Te čakajo aktivnosti, kot so gorsko kolesarjenje, plezanje, jahanje, veslanje v kanujih, paintball, jahanje ... Pred vodniki ekip je sedaj naloga, da preko interneta vzpostavijo prve stike z vodniki portugalskih ekip, ki so tudi nosilci določenih projektov. Za uspešno izvedbo vsakega projekta (med 2. in 5. avgustom) se bo namreč potrebno potruditi in kaj narediti že doma pred odhodom.

Drugi del tabora, CrossWays (Križišče), se bo med 6. in 9. avgustom dogajal v zalivu Ervideira, kjer se bodo križale poti vseh udeležencev. Na voljo jim bodo raznovrstne aktivnosti, da razvijejo nove spretnosti, znanja, svojo kreativnost in se preizkusijo v novih

situacijah. Tabor pa se še ne bo povsem zaključil s praznovanjem 10. in 11. avgusta. Tretji del tabora, Chain Reaction (Verižna reakcija), se bo nadaljeval še po vrnitvi domov, ko bodo udeleženci tabora skušali razširiti sporočilo Roverwaya v svojem okolju. Vsak vod si bo izbral eno področje in na njem izpeljal projekt v svoji državi. Kdor Portugalske še ne bo želel zapustiti 11. avgusta, bo lahko še nekaj dni užival gostoljubje Portugalcev.

Vsekakor bodo naši udeleženci imeli priložnost preko aktivnosti, spoznavanja novih prijateljev in služenja doživeti skavtstvo nekoliko drugače in njegovo sporočilo prinesiti nazaj. Portugalski skavti nam zastavljajo vprašanje: »Imaš pogum, da se soočiš z neznanim?« Mi pa vsem, ki se pripravljajo na odhod, želimo, da bi imeli ta pogum, doživeli veliko lepega in se gibali v ritmu RoverWaya tudi po vrnitvi. Srečno pot!

**Korana Kovačević, Spretna
veverica, Postojna 1
in
Mica Kovačič,
Eksperimentalna štorčija, Idrija 1**

PRI SVOJI ČASTI OBLJUBLJAM kako je rutka postala moja prijateljica ...

Se še spomniš trenutka, kraja, kjer si slovesno spregovoril te besede in so ti prvič dali rutko okrog vratu? Še veš, da si takrat postal brat, sestra milijonom skavtov?

»Bilo je mrzle, zimske noči, polne snega ... zbrali smo se na ozkem mostu, v soju bakel, ki so metale svetlobo na bel sneg ... Bilo je čudovito, trenutek bogatega doživljanja ...

Ali res samo trenutek???

Trenutek??? Sprememba??? Vpliv??? Življenje???

Tiste mrzle noči ob petih zjutraj sploh nisem vedel, kaj bodo te besede posrkale v moje življenje. In posrkale so zares mnogo: množico korakov,

nešteto dni in noči pod milim nebom, trenutke sonca in trenutke dežja ... In mnogo križišč, razpotij, s katerimi se vsak sreča: levo ali desno, navzgor ali navzdol ... pa tudi: hoditi ali ležati, delati ali se potuhniti ... Kaj ko bi to raje naredil kdo drug? Meni to ne paše! ... Jaz bi raje to ali ono!

Na križiščih tipa levo/desno ali navzdol/navzgor si lahko pomagam z zemljevidom, s smermi neba ali s sočlovekom ... Kaj pa pri drugi vrsti razpotij? Tudi tu je več pripomočkov, a pri meni ostaja na prvem mestu *OBLJUBA, pri svoji časti, da bom z Božjo pomočjo služil Bogu in domovini, pomagal bližnjemu ter vestno spolnjeval skavtske zakone.*

V znamenje te večne obljuje, obljuje za **celo in celotno** življenje sem prejel **rutko**. V vseh letih sem se navezal nanjo in vsakič, ko jo pogledam ali si jo nadenem okrog vratu, se spomnim trenutkov smeha, poti, truda ... Skupaj sva prehodila praktično že vse pokrajine Slovenije, stkala mnoga prijateljstva, razveselila soljudi in puščala za seboj našo Slovenijo lepšo, kot sva jo prejela.

Ja, rutka mi pomeni nekakšen zemljevid, smerokaz, saj me nenehno spominja na obljubo. Govori mi: »Se spomniš, zakaj si tu, zakaj živiš, kaj si želiš, kaj te osrečuje...?« Zato jo tako rad nosim okrog vratu, ker mi pomaga, ker vem: **Če ne bi nosil rutke, se ne bi tolikokrat spomnil svoje časti in obljuje, se ne bi tolikokrat prav odločil.**

Tu se skriva odgovor na nenehna vprašanja: »Zakaj spet ta rutka, zakaj v kroju ...?«

Vsak skavt si želi biti srečen, odločil se je, da bo boljši in boljši, da bo svet pustil za seboj lepši ... Ker sem človek, popustim skušnjavam, a rutka me lahko spomni: »Ops, kaj si obljubil!« Lahko mi navihano požuga s prstom in me spodbudi k Dobremu!

Morda pa rutke mnogi ne slišijo, priznam, tudi jaz je velikokrat ne slišim. Zakaj?

Morda ji ne prisluhnem? Morda je sploh ne poznam?

No, preizkusi se: Kaj bi povedal o svoji rutki? Kaj misliš, kako se počuti okrog tvojega vratu, ali

pa tam, kjer jo imaš spravljeno, ali pa tam, kjer se valja ...?

Da bi bolj razumeli rutko, se moramo bolj zavedati njenega bistva – OBLJUBE. In prav to bi rad vsem zaupal: **ODKRIVAJTE BOGASTVO OBLJUBE!!!** V njej so globine, kjer se skrivajo zakladi in modrosti.

Obljuba ni trenutek, temveč je večnost. Zato imam tako rad, da obnovimo skavtsko obljubo. Ne le pri obljubah, temveč ob raznih priložnostih. Gotovo je najpogostejša prilika na Dan spomina, ko v duhu vseh milijonov skavtov po svetu na ta dan zapojemo skavtsko pesem in obnovimo obljubo. A zakaj ne bi obnovili svojih obljub tudi kdaj pri skavtski maši, na srečanju veje, na praznovanju stega ... Pa tudi sedaj, ob zaključku skavtskega leta.

Obljuba bo postala prav tvoja zaveznica, tvoja sopotnica in pomoč na križiščih.

»Kaj pa rutka?«

NAJ POSTANE TVOJA PRIJATELJICA!!!

Pokaži ji vse lepote naše ljube Slovenije, popelji jo med prijatelje, predstavi jo novim ljudem, ... naj vidi, da je v naši Sloveniji polno dobrih in prijaznih ljudi!

p.s. Kaj misliš, da rutka premišljuje? Po mojem si želi vsega tega, vsaj toliko kot ti.

**Matija Medvešček, Razumevajoči medved,
Ajdovščina Šturje 1**

1. Vrednota: VERA IN PRIPRANOST CERKVI

Voditelji našega skavtskega združenja smo prepričani, da je vera vrednota, ki daje življenju upanje, veselje in odrešenje in da je vera izvir ljubezni do sebe, drugega in Stvarnika. Postavlja nas v odnos z Njim, z naravo, s sočlovekom in s seboj. Da bi imeli zgled odnosa je Bog poslal Jezusa, ki je brat v skavtstvu in krščanstvu. Blizu nam je, ko smo veseli, igrivi, dobri in tudi takrat, ko smo utrujeni, zlomljeni, ko pademo, trpimo,...

Sveti Jakob pravi: »Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez del!« (Jk2,26) Povabljeni smo, da vzgajamo mlade k veselemu, odgovornemu življenju v veri. Povabljeni smo, da svojo vero udejanjimo z deli in zgledom: molimo, pomagamo, razvijamo talente, spodbujamo, sprejemanje zakramentov, da ponovno vstanemo, ko pademo. V vsem je sporočilno naše majhnosti in veličina Boga.

Odločitev sinode je, da se slovenska Cerkev zavzema za vzgojo. S tem je navzoča nova kakovost pogleda Cerkve na mladega človeka. Ta pogled je ljubeč, skrben in pozoren na vsakdanje življenje naših mladih. Poudarja in vabi k notranji razgibanosti naših skupnosti in soodgovornosti nas laikov. Voditelji smo prvi, ki smo poklicani da živimo poslanstvo in evangeliziramo mlade, ki so nam zaupani. Ko smo postavljeni pred mlade, smo najbolj prepričljivi, če smo zgled: **v mislih** (ko zanje molimo, dobro mislimo, s z Bogom pogovarjamo), **v besedah** (ko govorimo o osebni izkušnji vere, o

navzočnosti Boga) in **v dejanjih** (se življenja veselimo, ga občudujemo, se zahvaljujemo, beremo sveto pismo, hodimo k maši, zakramentom in smo v trpljenju močni in pogumni)! Mlade najbolj privlači in prepriča to, kar živimo in kakšen odnos imamo. Bodimo zgled aktivnih in veselih članov Cerkve. Vključimo se v župnijsko, dekanijsko, škofijsko in slovensko mladinsko pastoralo. Naša Cerkev je mlada in živa. Veselimo se njene različnosti in soustvarjamo njeno živost. Jezus je glava cerkve, zato se nimamo česa bati. Verjemite, mladi hrepenijo po Jezusu, ki se imenuje Kristus. Ne dovolimo si, da ga nebi imeli priložnosti srečati.

V priročniku smo predvidli stopnje osebne rasti, kjer želimo zagotoviti osebno rast katoliškim članom. Prav pa je, da se zavedamo, da so v naših vrstah tudi nekatoliki in je potrebno za njihovo vrednoto pripadnosti še poskrbeti. Odprtost voditelja, daje posamezniku možnost, da raste v svoji veri. Dosedanje izkušnje voditeljev pa bodo gotovo prispevale k oblikovanju osebne rasti tudi tem mladim, za katere je potrebno to vrednoto zapisati v njihov jezik.

»Moliti moraš k Bogu kadarkoli moreš, vendar samo od molitve še nisi dober, ampak se moraš zelo truditi, da bi bil dober!« (Robert Baden Powell)

Milena Pačnik, Leteča levinja, Koroška 1

VODITELJSTVO - ČEMU?

Čeprav sem šele začela svoj voditeljski staž, si bom drznila razmišljati, čemu se spleča biti voditeljica. Na začetku skavtske poti sem obiskovala skavte večinoma zaradi družbe. Kmalu sem našla v svojem početju lastne interese. Vse to se je začelo prepletati. Začela sem z delom vodnice in sedaj prišla do mesta voditeljice. Čemu? Ker imam rada otroke in ker vem, da bo moj poklic verjetno potekal med njimi. Tako imam možnost pridobivati izkušnje že sedaj. Vesela sem, da ne bom prišla nepripravljena.

Kmalu sem se pridružila tropu Medo. Čemu? Ker me mednarodna dejavnost zanima, ker rada potujem, ker hočem

pridobiti nova znanja s tega področja. Pri tropu so me tudi začeli seznanjati s tem, kakšna je struktura združenja in o podobnem. Vedno jih lahko morim z vprašanji, kar sploh ni slabo. Zopet sem našla nekaj zase.

Pridružila sem se tudi Skavtiču. Čemu? Ker sem ga sprva le kritizirala, sem se odločila, da besede ne bodo spremenile tega časopisa. Sedaj, ko sem sama zraven, si ne upam več le kritizirati, sedaj sem tudi sama odgovorna. Glavni razlog pa je v tem, da rada pišem. Tega nisem našla na fakulteti, zato manjkajoče delam pri Skavtiču.

Kmalu se je pojavil skavtski radio.

Čemu sem se pridružila? Ker mi radio predstavlja izziv, ker so bile moje sanje, da bi nekoč sedela v studiu. Zdelo se mi je skoraj nemogoče, da bo to kdaj res. Preko skavtov mi je to uspelo hitreje, kot bi si lahko predstavljala v najlepših sanjah. Ko sedim v studiu se v sebi tresem, ne od treme, ampak od dejstva, da se to res meni dogaja.

Tako lahko zapišem, da skavti pokrivajo skoraj vsa moja interesna področja. Poleg tega si zastonj pridobivam še kake potrebne izkušnje za službo in še bolj za življenje. Čemu? Ker želim življenje zajemati s polno žlico.

Polona Jarc, Hitra srna, Ljubljana 4

Mesečne delavnice - skodelica motivacije za voditelje PP

Ko sem pred letom in pol odšel iz klana in prevzel vlogo pomočnika klanovodje, sem prvič prišel v stik z načrtovanjem. Kmalu sem spoznal, da skavtske dejavnosti za voditelje niso le srečanja, izhodi, zimovanja in tabori, temveč tudi nemalo žrtvovanega časa za pripravo vsega tega.

In tu se začneja moja zgodba. Kot novopečeni pomočnik sem kar kmalu »padel v stvar« in začel pomagati pri pripravi srečanj. Idej je od samega začetka veliko in vse lepo teče, a ne dolgo. Kaj kmalu sem v težnji narediti skavtska srečanja čim bolj zanimiva začel iskati po spominu. Vprašanje »Kaj smo mi počeli, ko smo bili... ?« je bilo vedno pogostejše. Teme se počasi začnejo ponavljati, srečanja so podobna tistim izpred nekaj let. Dela je veliko, obremenitve voditeljev zaradi neorganiziranosti precejšnje, motivacija pa pada - itak!

Takrat sem se udeležil prvega državnega srečanja voditeljev - in bil navdušen. Srečanje mi je dalo prva (prepotrebna) znanja o voditeljstvu, spoznal sem precej drugih voditeljev, pri čemer mi je zelo koristila izmenjava izkušenj z njimi, in dobil zagon za naprej. Še korak naprej sem stopil z udeležbo na tabornih šolah. Vse skupaj mi je dalo (upam si reči) precej znanja ter mi utrdilo voljo za nadaljevanje skavtske poti.

Te izkušnje s pridom uporabljam pri delu v svoji

skupini, ob tem pa se mi občasno poraja eno vprašanje. Znanje in izkušnje tabornih šol bodo nedvomno ostale, ampak motivacija? Taborna šola je enkrat, neponovljiv dogodek, ki se ga lahko samo enkrat udeležim, znanje bo ostalo, motivacija pa sčasoma vendarle usahne. Državna srečanja so dvakrat letno in ob natrpanosti dveh delovnih dni malo zmanjka časa za popolno »polnjenje baterij« ... Motivacijo je bilo potrebno iskati še drugje.

Letos pa je (vsaj delno) rešitev prinesla uvedba mesečnih delavnic za voditelje PP - nova svežina in dodatne možnosti za voditelje. Všeč mi je, ko se enkrat mesečno zberemo voditelji in se v sproščenem vzdušju pogovorimo, ob premljevanju aktualne teme (ki so bile s strani organizatorjev dosedanjih delavnic zelo profesionalno pripravljene in izvedene) pa izvem tisto, česar do sedaj še nisem vedel ali pa se mi je že zameglilo v spominu.

Skratka svež veter, ki mi je (in verjetno še bo) pomagal bolje delati in vztrajati v skavtstvu.

Simon Mlekuž, Bistri medved, Bovec 1

Natančnejše informacije o preteklih in prihodnjih mesečnih delavnicah za voditelje PP lahko dobite na internetni strani veje PP (<http://veja-pp.skavt.net>) z vprašanji pa se lahko obrnete na e-naslov trop-pp@skavt.net.

NIHČE OD NAS NI PAMETNEJŠI OD VSEH SKUPAJ ali NAMEN, NALOGE IN DELOVANJE SKVOJA

Za začetek pogledjmo, kaj o namenu in nalogah skupnosti voditeljev piše v skavtskem priročniku:

Namen skupnosti voditeljev

Skupnost voditeljev je skupina odraslih skavtinj in skavtov, ki so se prostovoljno odločili, da bodo mladim posredovali življenjske vrednote s skavtsko vzgojo in metodo. Statut Združenja v 26. členu pravi: »Skupnost voditeljev sestavljajo voditelji in voditeljice stega, vključno z duhovnimi asistenti. SKVO zagotavlja celostno skavtsko vzgojo v skladu z usmeritvami ZSKSS in vodi steg.«

Naloge skupnosti voditeljev

SKVO mora skrbeti za vzgojno in organizacijsko

delovanje samega sebe in stega. To obsega:

- medsebojno pomoč in spodbujanje voditeljev pri opravljanju vzgojnega dela v skupinah;
- zagotavljanje vzgojnega delovanja po skavtski metodi in vrednotah Združenja ter poznavanje listin, pravilnikov in usmeritev Združenja;
- vzgojno načrtovanje in preverjanje opravljenega dela, s čimer zagotavlja kakovost in kontinuiranost vzgoje;
- skrb za iskanje bodočih voditeljev, kar zagotavlja obstoj in delovanje stega ali skavtske skupine na krajevni ravni;
- ustvarjanje priložnosti in prostora za osebno rast voditeljev, stalno strokovno izpopolnjevanje ter rast v veri, s čimer pomaga voditeljem postajati pričevalci ne le

z besedo, marveč tudi z zgledom;

- uravnoteženo prevzemanje odgovornosti med voditelji, da posameznik »ne pregori«;
- povezanost s starši in sodelovanje z njimi pri vzgoji otrok in mladih;
- izmenjava in posredovanje informacij znotraj stega, v regiji, Združenju, z župnijo in krajevno družbeno skupnostjo.

Delovanje skupnosti voditeljev

Tudi SKVO je skupina, ki ji je treba nameniti pozornost. Potrebno je skrbeti za njen razvoj, saj bodo le tako voditelji zadovoljni in učinkoviti tudi pri delu z mladimi. Skupina, ki deluje učinkovito, lahko rešuje kompleksnejše probleme, sprejema boljše odločitve, sprošča več kreativnosti in hitreje izgrajuje strokovnost in zavzetost kot posameznik, ki dela samostojno.

Pomembno je, da smo učinkoviti in da se v skupini dobro počutimo.

Če želimo to doseči, pa morajo tako vodja skupine, kot člani postati hkrati učinkovit opazovalec in udeleženec.

VSI se posvečamo vsebini in hkrati opazujemo dinamiko v skupini. **VSI** sodelujemo pri sprejemanju odločitev, istočasno pa smo pozorni na to, kako je bila odločitev sprejeta.

V učinkoviti skupini :

- so cilji jasni, predstavljajo izziv in so skladni z namenom, strategije za doseganje ciljev in vloge posameznikov so jasne
- pravila in njihova izpeljava podpirajo delovanje skupine, spoštovanje in pripravljenost za pomoč med člani je očitna
- se člani izražajo odkrito in brez zadržkov, **aktivno prisluhnejo drug drugemu**
- **člani enakopravno nosijo odgovornost za vodenje skupine in njen razvoj** in se po potrebi ukvarjajo z različnimi vlogami in dejavnostmi
- sprejemanje odločitev je učinkovito
- prispevek vsakega člana priznavajo in sprejemajo tako vodja, kot člani
- člani so samozavestni in motivirani, občutiti je močan

občutek povezanosti in skupinski duh

Za srečanje naj velja, da je stegovodja organizator, za izvedbo pa smo odgovorni vsi.

Pa še »velikih pet« (nasvetov):

1. **NA SREČANJE SE PRIPRAVITE (VSI)!**
2. **ZAČNITE TOČNO!**
3. **ZAČNITE VZPODBUDNO!**
4. **KONČAJTE V NAPOVEDANEM ČASU!**
5. **ZAPIŠITE IN BERITE ZAPISNIK!**

Želim vam čim krajše, čim učinkovitejše in čim prijetnejše skvoje.

Če si boste take želeli in se zanje potrudili, boste take tudi imeli.

Tadeja Štular, Smejoča vidra, Breznica 1

Narisala: Ana Močnik, Bojevita kobra, Homec 1

Podelitve srebrnega in bronastih znakov

BRONASTI ZNAKI

Gašper Furman je v šolskem letu 1997/98 za seminarsko nalogo postavil skavtski strežnik, s čimer je skupaj z ekipo SkavtNeta omogočil, da člani ZSKSS uživamo prednosti svetovnega spleta in smo tako med seboj bolje povezani. Za strežnik skrbi že 5 let, ga posodablja, nadgrajuje in se trudi za to, da vse kar najbolj deluje.

Za bronasti znak ZSKSS ga predlagamo, ker nam je zgled v tem, kako lahko skavt s svojim znanjem in (formalnim) poklicem prispeva k rasti ZSKSS. Bronasti znak je pozornost, ki mu jo lahko kot Združenje poklonimo v zahvalo za vse njegove ure, nujne posege, poti in znanje, ki ga je bil nesebično in brez iskanja materialne koristi pripravljen razdajati in ga še razdaja v skupno dobro. Zasluži pa si ga ne le kot idejni oče SkavtNeta, ampak tudi kot zgleden in dejaven skavt, ki sodeluje na raznovrstnih skavtskih dogodkih in velikokrat poskrbi za našo dobro voljo – s kitaro in tudi brez nje. predlagatelj: Peter Gregorčič, Katarina Štremfelj, Nika Briški in Mare Škufca

Damjan Makuc je eden prvih, ki je začel s postavljanjem stega v Idriji. Od prvih skupnih srečanj pred več kot šestimi leti, pa vse do danes je ostal eden glavnih pobudnikov vsega dogajanja v našem stegu, dejaven voditelj, najprej v noviciatu, nato v četi in zdaj v klanu, nekaj let stegovodja, blagajnik in delegat. Zelo dejaven je tudi zunaj našega stega: v regijskem odboru primorske regije, v državnem vodstvu veje IV, v SVOD-ih tabornih šol, pri skavtnetu in v častnem razsodišču. Vsi ga poznamo kot zanesljivega, natančnega, doslednega pri načrtovanju in vedno pripravljenega za akcijo in pomoč v številnih projektih, pri katerih sodeluje. Zaradi naštetih in še iz mnogih drugih vzrokov menim, da si Damjan zasluži to nagrado. predlagateljica: Marjeta Žonta

Gvido Cigale je eden izmed tistih nadebudnežev, s katerimi smo pred več kot šestimi leti v Idriji med mladimi začeli širiti skavtski način življenja. Bil je najstarejši med nami in je zato tudi prevzel glavne pobude in vodenje takratnega klan, ki pa je bil bolj skupnost bodočih voditeljev. Bil je tudi vodja naše skavtske skupine in je že od samega začetka skrbel za našo povezanost z ZSKSS in regijo. Udeležil se je tabornih šol in nam na ta način s svojim zgledom in znanjem dal povod za prevzemanje odgovornosti ter dobro in kvalitetno delom z našimi skavti. Kdor ga pozna, se bo gotovo strinjal, da je Gvido vedno pripravljen pomagati in da je njegov skavtski priimek »požrtvovalni« prav gotovo ena izmed njegovih vrlin. Še vedno je dejaven voditelj v našem stegu, tajnik našega SKVOja, poleg tega pa je v teh šestih letih dejavno sodeloval (in še vedno sodeluje) tudi v državnih vodstvih vej in v SVOD-ih tabornih šol, kjer se svojih nalog

loteva z veliko premišljenostjo in z dodelanim načrtom. Za vso svojo požrtvovalnost in pripravljenost si to nagrado gotovo zasluži. predlagateljica: Marjeta Žonta

Evgen Boltar je že davnega leta 1969 začel spoznavati skavtstvo in vzpostavil stike s SZSO-SGS. 26. 11. 1990 je v Gorici organiziral posvet med predstavniki SZSO-SGS in kandidati za skavte iz GO in Ajdovščine. Takoj naslednji mesec, je organiziral predstavitev skavtstva v domači župniji. V februarju 1991 je izvedel zimovanje. 1991 se je udeležil prve taborne šole POTA v Andreisu. V naslednjih letih je iskal možne načine organiziranja skavtstva v Novi Gorici. Leta 1995 je prevzel vodstvo nove skavtske skupine NG1. Sodeloval je z AGESCI iz Furlanije in Julijske krajine. 6 let je bil stegovodja, 4 leta voditelj v veji IV in zadnja tri leta voditelj v veji PP. Vodil je tudi TŠ Pota. Je imenovan skavtski voditelj. predlagatelj: SKVO Nova Gorica 1

Igor Blažič je veliko prispeval pri usposabljanju voditeljev: vodenje tropa za TŠ in vodenje samih tabornih šol. Težko bi se spomnili vseh, ki jih je vodil. V minulem mandatnem obdobju pa je vodil ZSKSS kot načelnik. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Melita Kordež je soustvarjala skavtstvo v Mariboru in tam vodila izzivalni pilotski projekt usposabljanja bodočih voditeljev. Ob vodenju številnih tabornih šol je ZSKSS zaznamovala predvsem z vodenjem poverjeništa za usposabljanje voditeljev, kjer je z novimi idejami, sistematičnostjo in delavnostjo pripeljala to področje na izjemno visok nivo. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Majda Šraj je s tiho a vztrajno in dejavno prisotnostjo soustvarjala vejo IV, dejavno sodelovala v poverjeništvu za program, kjer je koordinirala izdelavo priročnika za voditelje in sodelovala v tropu za vzgojni namen. Časovno kratko, a ustvarjalno bogato je služil kot poverjenica za program. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Marjaliza Fajdiga je v triletnem mandatu v Združenju služila kot poverjenica za program in se zavzemala za kontinuiranost vzgoje. Sodelovala je pri načrtovanju in izvajanju nekaterih projektov, ki so se izvajali. Zavzemala se je za delovanje regije in za povezovanje s SZSO. Bila je tudi članica nekaterih SVODih za TŠ. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Slavko Rebec je kot duhovni asistent in tudi v vlogi pedagoga – voditelja, veliko prispeva k razvoju vzgojnega dela našega Združenja. Veliko časa je posvetil veji VV, kjer še vedno aktivno pomaga. Zadnja leta je posvetil veliko časa veji IV, kjer je kot član državnega vodstva veje že v drugem

mandatu. Spodbuja in pomaga pri delovanju na regijski ravni, ter kot voditelj in duhovni asistent veliko prispeva pri različnih tabornih šolah (VV, IV, Združenja). predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Bogdan Magajna je s svojo vztrajnostjo in izvirnimi idejami že vrsto let bogati naše skavtstvo. Med Postojno in Sežano so rasli volčiči po njegovim pogledom, krmaril je primorsko regijo kot njen načelnik in ob tem odkrival pomen regij nasploh, vodil veliko TŠ, danes pa bdi nad slovensko džunglo kot državni voditelj veje VV. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Erna Flogie: kot voditeljica veje IV, voditeljica TŠ in prevzemanju odgovornosti v raznih državnih in regijskih projektih, Erna prispeva h kvalitetnejšemu delovanju na vzgojni in organizacijski ravni Združenja. Njena pripravljenost in izkušnost daje gotovost pri pristopu mladim in voditeljem. V stegu Koroška 1 je leta 1996 začela s svojo voditeljsko potjo v četi, kjer je bila dve leti. V letu 1998/99 je vodila noviciat, kasneje pa se je posvetila delu na državni ravni in bila v državnem vodstvu veje IV. Vodila je tudi razne taborne šole, tečaje za vodnike in državna srečanja voditeljev veje IV. S svojim osemletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS in steg Koroška 1

Franci Vehar je s svojim služenjem veliko prispeva pri vzgoji voditeljev kot voditelj TŠ, državnih srečanj veje IV. Kot voditelj državnega vodstva veje IV si je prizadeval za kvaliteto vzgojnega dela z izobraževanjem voditeljev (TŠ), izobraževanjem vodnikov (tečaj vodnikov) in drugih potrebnih izobraževanj! predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Živa Kham je v veji VV dolga leta sodelovala v tropu VV in vejo krajše obdobje tudi vodila. Sodelovala je pri nekaj TŠ metoda PP in dejavno sodelovala v poverjeništvu za program tako pri oblikovanju vredno kot izdelavi celotnega priročnika za skavtske voditelje. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Tone Špendov je med začetniki skavtstva v Breznici in že od teh začetkov usmerja in podpira voditelje v Breznici. Njegovo delo, ki je presegalo delovanje v stegu je bilo še posebej opazno pri zavzemanju za uporabo slovenščine v naši terminologiji. Z drobnimi in vztrajnimi koraki je pipomogel k večjemu zavedanju za jezik med nami. Opazna pa je bila tudi njegova pomoč pri vodenju tabornih šol. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Blaž Valič se je kot voditelj projekta »Luč miru iz Betlehema« zavzemal za kvalitetno in jasno zastavljenost projekta, ter tri leta bil voditelj tega zahtevnega državnega projekta. V projektu so se v tem času z njegovo pomočjo razjasnile marsikateri nejasnosti in postale jasne smernice pri izvajanju. predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Primož Ferjančič kot predstavnik MSS

in že nekaj let član tropa za pripravo projekta »Luč miru iz Betlehema«. V zadnjih dveh letih je bil voditelj projekta! S svojo zavzetostjo prispeva tudi pri vzgoji voditeljev kot voditelj TŠ. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Mateja Erjavec je prispeva k kvaliteti dela na vzgojnem področju. S svojo strokovnostjo je prispevala nekaj vsebine pri skavtskem priločniku, pomagala voditi TŠ, bila voditeljica različnih seminarjev in izobraževanj za voditelje, prispevala h kvalitetnemu delu pri Poverjeništvu za usposabljanje voditeljev. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Milan Kaučič kot aktiven član Združenja prispeva s svojim služenjem na regijski ravni: kot načelnik regije, kjer se zavzema za aktivno delovanje regijskega odbora in projektov. Pomaga pri kvalitetnem delu v veji IV: vodi program za tečaje vodnikov, ter vsebinsko pripravlja ekipe voditeljev za izvajanje le teh. Pomaga pri izvajanju TŠ metoda IV. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Marko Moškotevc že precej let soustvarja in usmerja skavtstvo v Slovenski Bistrici. Njegov prispevek pri ustvarjanju in vodenju tabornih šol je zelo velik. Dejavno pa je bil tudi vključen v delu veje IV še posebej pri vodenju tečajev za vodnike. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Mare Škufca je ena vodilnih moči v ekipi SkavtNet, hkrati pa človek, ki je zaslužen za zaživetje in preživetje projekta SkavtNet novice. Tudi v najbolj "novicam med skavti" nenaklonjenih časih je vztrajal in zbiral novice o dogodkih in skavtskih vrstah. Nekaj let je bil pri tem sam, pozneje pa je okoli sebe oblikoval skupino ljudi, ki še danes skrbi, da se člani ZSKSS prek novic v internetnih medijih povezujejo med sabo. Kot urednik SkavtNet novic in član skupine, ki je prevzela odgovornost za odnose z mediji v ZSKSS, je pomembno prispeval k sodelovanju z drugimi skavtskimi mediji, spoznavanju pomena njihove vloge in notranjega informiranja v ZSKSS. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Monika Kovačič je nekdanja urednica Skavtiča. Ko je Skavtič izgubil svojo uredniško ekipo in ko so člani ZSKSS precej časa zaman čakali na njegov vnovičen izid, je sprejela v izziv urejanje glasila ZSKSS. Sestavila je novo ekipo in po približno letu dni uspešno predala utečeno delo novi urednici. Kot urednica Skavtiča in članica skupine, ki je prevzela odgovornost za odnose z mediji v ZSKSS, je pomembno prispevala k sodelovanju z drugimi skavtskimi mediji in k širjenju zavesti pomena notranjega informiranja v ZSKSS. Predlagatelj: izvršni odbor ZSKSS

Aleksandra Aberšek je postala voditeljica v stegu Koroška 1 leta 1994, ko je pričela voditi četo, ki jo je vodila štiri leta. Potem je bila eno leto voditeljica v klanu, leta 1999/

2000 in 2000/01 pa je vodila četo v Velenju, ki je bila ustanovljena leta jeseni 1999. Saša je sodelovala tudi pri raznih tabornih šolah, tečajih za vodnike in na državnih srečanjih voditeljev. S svojim devetletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Janja Hanže je postala voditeljica leta 1995, ko je pričela voditi krdelo in ga je vodila vse do leta 2001, v skavtskem letu 2001/02 pa je kot voditeljica pomagala pri četi. Sodelovala je tudi pri vodenju tabornih šol (POTA, METODA VV) in na državnih srečanjih voditeljev. S svojim osemletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Mirja Jeseničnik je postala voditeljica leta 1996, ko je pričela s svojo voditeljsko potjo v klanu. Kasneje je bila tri leta voditeljica v četi, eno leto voditeljica noviciata, sedaj pa je ponovno voditeljica čete. Sodelovala je pri vodenju tečaja za vodnike, taborne šole metoda IV in sodelovala na državnih srečanjih voditeljev veje IV. S svojim sedemletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Lidija Sedar je postala voditeljica leta 1997, ko je pričela s svojo voditeljsko potjo v četi, kjer je bila voditeljica tri leta. V letu 2000/01 je vodila klan, od leta 2001 dalje pa je stegovodja stega Koroška 1. V tem času je vodila in sodelovala pri vodenju tabornih šol POTA in METODA IV ter sodelovala na tečaju za vodnike. Bila je tudi članica regijskega odbora Mariborske regije. S svojim šestletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Albert Gradišnik je postal voditelj leta 1997, ko je pričel s svojo voditeljsko potjo v noviciatu, ki ga je vodil do leta 2000. V skavtskem letu 2000/01 je bil voditelj v četi, sedaj pa že drugo leto vodi klan. V tem času je sodeloval pri vodenju tečaja za vodnike in tri leta pri projektu Luč miru iz Betlehema na ravni stega. S svojim šestletnim kvalitetnim delom je prispeval k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Simon Potnik je postal duhovni asistent v stegu Mislinja 1 leta 1998 in je v našem stegu deloval kot duhovni asistent vse do poletja 2002, ko je bil prestavljen v Zreče, kjer nadaljuje svojo skavtsko pot kot duhovni asistent skavtske skupine Zreče 1. V tem času je sodeloval tudi na več tabornih šolah. S svojim petletnim kvalitetnim delom je prispeval k razvoju ZSKSS tako na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Milena Pačnik je vodila prvo skavtsko skupino v Mislinji (leta 1991/92), potem je

tri leta vodila klan, dve leti noviciat, eno leto klan in zadnji dve leti ponovno klan. Od leta 1995 do 2001 je bila stegovodja stega Mislinja 1. Od leta 1992 do 1995 je bila poverjenica veje RP, leta 1995/96 je bila članica regijskega odbora Mariborske regije, marca 1999 pa je bila izvoljena za načelnico ZSKSS, kjer ji teče sedaj že drugi mandat. Vodila je razne taborne šole (POTA, METODA PP, ZDRUŽENJA, TŠ za duhovne asistente), srečanja voditeljev PP, vseslovensko srečanje PP,... S svojim dvanajstletnim kvalitetnim delom je prispevala k razvoju ZSKSS na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

Peter Grum si nedvomno zasluži priznanje Združenja - ne samo zaradi utemeljitev, ki sledijo, ampak predvsem zato, ker v svojem življenju zares uresničujeval nacelo popotnikov in popotnic, to je "SLUZITI". Nikoli ni postavljaj v ospredje svojih želja, vedno se je lotil tistega dela, ki ga ni nihče hotel (prevzel je na primer noviciat, ko ni bilo nikogar, ki bi ga vodil, javil se je za stegovodjo, ko smo ostali brez njega). Skavtom je morda največ dal s svojim glasbenim talentom: napisal in uglašil je nekaj skavtskih pesmi (Kaj volcic nardi, himna Briga me, himna LMB ...), vodil je projekt CD za Briga me, sodeloval pri nastajanju prve skavtske pesmarice, večkrat vodil zborček na ljubljanski prireditvi ob prihodu LMB, igral v vec priloznostnih "bendih" (Vihar upanja, Briga me). Sicer ga je skavtska pot vodila od čete (1989) do vodnika, noviciata, klana, služenja v župniji in pri skavtih, pomočnika klana, vodje noviciata in stegovodje. Vodil je tudi nekaj tabornih šol. Predlagatelj: Gasper Furman

Petra Mikeln, ljubljena polžolinka, se ne predaja samo skavtom, ampak tudi otrokom in maldini, tako v župniji kot pri SKAMU, kjer je še vedno urednica Lista iz Taizeja, ter na MIC-u. Po obljubah na Golovcu (1993) je delovala v četi na Fužinah, bila četovodje čete Lovci na maute (Ljubljana 4-Fužine) ter nato stegovodja Zmajev direndajev (Ljubljana 4). Pomaga tudi klanu na Fužinah in pri nastajanju ter osamosvajanju fužinskega dela stega. Tako Petrino delovanje pri skavtih kot tudi širina njenega delovanja zagotovo zasluži priznanje Združenja. Predlagatelj: Gašper Furman

SREBRNI ZNAK

Andrej Fogle je vodil prvo skavtsko skupino v Mislinji (leta 1991/92), naslednje leto je vodil volčiče, potem noviciat in kasneje še tri leta četo. V letih od 1992 do 1995 je bil tudi stegovodja stega Mislinja 1. Ves čas je in tudi še sedaj v okviru skavtov sodeluje s Civilno zaščito. Vodil oz. sodeloval je tudi pri vodenju več tabornih šol. S svojim dvanajstletnim kvalitetnim delom je prispeval k razvoju ZSKSS na ravni našega stega, kot tudi na državni ravni. Predlagatelj: steg Koroška 1

ODMEV IZ ŠENTJURSKE BRATOVŠČINE ali "Z LJUBEZNIJO NAREJEN, Z BLAGOSLOVOM PODARJEN"

Foto: Cvetka Škornik, BOKSS-Šentjur pri Celju

Nastajanje angelčkov

Oglašamo se vam tudi odrasli skavti iz Šentjurja. V lanskem decembru smo praznovali drugo obletnico delovanja. V bratovščini nas je sedaj 20, prihajamo pa iz Šentjurja, Blagovne, Šentruperta in Slivnice. Smo zelo aktivna skupina in to je velika zasluga naše voditeljice Jadranke Škornik. Ona je ena krasna ženska, zelo poštvalna, skromna, polna pozitivne energije in duhovno zelo bogata. Je žena, mamica dveh otrok in ni aktivna samo v naši bratovščini, ampak tudi v šentjurski župniji. Je članica pastoralnega sveta, bralka beril in animatorka birmanskih skupin. Jadranka je res svetla lučka in iz nje žari veliko pozitivne energije, čeprav jo v zadnjem času življenje močno preizkuša. Energijo daje tudi nam vsem, zato veliko delamo in tudi za naprej imamo veliko načrtov. Vedno smo dobre volje in vedno pripravljeni za delo.

Sicer je do novega adventa še kar dolgo, saj sta pred nami še dolgo, vroče poletje in bogata jesen, vendar pa v naši bratovščini še zelo močno odmeva naša lanskoletna adventna akcija. V adventu smo namreč izdelovali angelčke iz testenin in jih z zlatim sprejem pobarvali.

Foto: Cvetka Škornik, BOKSS-Šentjur pri Celju

Sprejanje angelčkov

Z namenom, da povežemo ljudi v veri, upanju in ljubezni in pod geslom »Z LJUBEZNIJO NAREJEN, Z BLAGOSLOVOM PODARJEN« smo jih imeli namen

podariti župnijam v šentjurski občini. To smo tudi storili. V mesecu novembru pa nas je na našem srečanju obiskala laična misijonarka Ana Golob in nam pokazala diapozitive iz življenja na Madagaskarju, o delu laičnih misijonarjev in iz lastnih doživetij. Ko smo na diapozitivih videli, kako otroci brskajo po smeteh in iščejo hrano, smo se skavti odločili, da izpeljemo akcijo zbiranja denarja za te otroke na Madagaskarju. Sklenili smo, da naredimo še več angelčkov, za blagoslovljene angelčke smo določili simbolno ceno 200 SIT in jih ponudili v prodajo v domači župniji, obiskali pa smo še sosednji župniji Slivnico in Dramlje. Povsod smo bili zelo lepo sprejeti. Našo akcijo so podprle tudi sestre Klarise iz Nazarij, ki smo jih v adventu obiskali in si ogledali njihove jaslice.

Foto: Cvetka Škornik, BOKSS-Šentjur pri Celju

Z veseljem smo se lotili dela

Zbrali smo 61.700 SIT. Čeprav vsota ni velika, smo bili vseeno izredno veseli, saj si za 200 SIT na Madagaskarju lahko kupiš 2 kg riža.

Hvaležni smo vsem ljudem, ki so nam pomagali pri naši akciji in upamo, da nam bo v prihodnje uspela še kakšna!

SREČNO POT!

Bratovščina Šentjur

ZGODIL SE JE SVET ZVEZE

Domžale. Sobota, 29. marec. Lep, sončen dan, tak za 200 l'di, tak, ki ga lahko naredi samo Gospod. Ni nas bilo 200, bilo nas je samo 34, ampak takih, ta pravih, nasmejanih, polnih pričakovanja in skavtskega duha. Našli smo glasbeno šolo, »policaj« v oranžni srajci nas je usmeril proti župnišču, kamera je spremljala naše prihajanje (bilo je skoraj tako kot na Oskarjih), v župnišču pa je že dišalo po čaju, kavi in pecivu. Kakšna prijazna dobrodošlica! Pa še dobra povrh!

Uradni vpis, neuradno pozdravljanje in rokovanje in preizkušanje, katero pecivo je boljše. Pa nismo ugotovili, katero je najboljše, saj so bila vsa najboljša. In sledilo je prvo presenečenje: s svojim prihodom nas je razveselil

Hermann iz Gradca, regijski načelnik avstrijskih skavtov. Našo pošto je dobil v petek in v soboto je bil z nami! Ja, lepo. Vredno upoštevanja.

Potem smo odšli v glasbeno šolo, kjer smo v koncertni dvorani v zbrani tišini najprej prisluhnili kratkemu pozdravu načelnika Aleša, potem pa duhovni misli gospoda župnika Kompareta. Ozrl se je na evangelij in na tiste besede, ki so tam med najlepšimi: na Jezusovo ljubezen do nas vseh in nam povedal zgodbo o tistih dveh kraljevih sinovih, ki sta morala napolniti veliko sobano, da bi dobila kraljestvo. Prvi jo je napolnil z veliko količino slame, drugi s svetlobo drobnega plamenčka sveče ... Tudi ta dvorana je bila v tistem trenutku polna svetlobe, skavtskega duha, pričakovanja, zagnanosti in volje po uspešnem delu.

Pa smo začeli: delovno predsedstvo, zapisnikarica, potrditev dnevnega reda, pregled zadnjega zapisnika (Celjani so ga napisali krasno, točno in pregledno), pa nagovor načelnika (en tak samozavesten, navdušujoč in poln elana je bil ta Alešev nagovor), pa pozdrav gostov (Milene iz ZSKKSS in Hermanna), pa pregled dela IO v zadnjem letu. To je bilo eno krasno poročilo, polno podatkov o opravljenih nalogah za nazaj, polno spodbud in načrtov za naprej, polno novih smernic na vseh področjih, ... izzvenelo je v povabilo: izkoristite priložnost! Potem finančno poročilo za nazaj pa finančni plan za naprej pa poročilo nadzorne komisije s Povževim medklicem, da so krasni, saj so napisali poročilo, pa nič niso delali ... Sledila je predstavitev nove podnačelnice in novega poverjenika za finance in gospodarstvo in zaključen je bil prvi del.

Na dvorišču nas je razgibalo nekaj skavtov iz domžalske čete in predno smo mi, ta stari, uspeli razumeti, za kaj gre, je bilo igre že konec. Smo se pa nasmejali, ja, drug drugemu in samemu sebi. Pa Hermannu tudi. Krasno je sodeloval. Dvojezično.

Potem smo se odpeljali do Jamarskega muzeja, kjer nam je skavtsko-jamarski oz. jamarsko-skavtski Aleš naredil eno krasno predavanje v muzeju, z veliko zanimivimi podatki, pa še eno prav tako krasno v Železni jami. En ta mali skavt se je spustil še v globino pod mostom. Bi si to upal kdo od nas ta starih? Mislim da ne. Ali pa ?? Sledil je en zelo dober golaž s polento, za poobede pa

kava in pecivo. Bilo je tako dobro, da je bil zares dober, dober, dober ... tek.

Potem pa delavnice. Štiri. Prva z Urošem na temo, kako biti odrasel skavt, druga z Alešem o delu z voditelji, tretja z Dragom in skavtstvom na neduhovnem področju in četrta s Hermannom, Katjo in Ester na temo sodelovanja čez mejo. Mednarodna. Dobesedno.

Vsi smo imeli premalo časa, vsi bi se še pogovarjali, saj so bile teme zanimive, aktualne, skavtske, ... ja, res bi se še pogovarjali. Smo bili v pravi formi.

Spet smo se zbrali v koncertni dvorani, kjer smo drug drugemu predstavili teme svojih delavnic in sprejeli nekaj pomembnih sklepov. Kar tako, mimogrede, takorekoč iz rokava, jih je »oblikoval« Lesnikov Tone.

Veliko je bilo sodelovanja, replik in repliciranja na replike. Veliko novega smo zvedeli, pogovarjanje je bilo plodno in kooperativno in spodbudno. Zdi se mi, da se je oglasil prav vsak v dvorani. Celo Hermann. Pa vmes je še dvakrat malo zakinkal ...

Potem je sledilo predstavlanje. Eno krasno dvominutno predstavlanje posameznih bratovščin: zanimivo iz Celja, uradno iz Štepanje vasi, kratko in jedrnatost iz Šentjurja, udarno iz Novega mesta, spodbudno iz Logatca, zanosno iz Ilirske Bistrice, v verzih iz Fužin, podkrepljeno s težo iz Maribora in zelo, zelo simpatično iz Postojne. Bravo vsi! Krasni ste bili! Pa še rima se!

Sveta maša. Polna cerkev. Orkester z Janijem na čelu pred oltarjem, dve krasni pevki, veliko malih, srednjih in odraslih skavtov, en lep nagovor g. Kompareta. Ena zares lepa skavtska maša z bogatim odraslo-skavtskim sodelovanjem.

Mrak. Konec ene sobote. Magnolija na sosedovem vrtu je zaprla cvetove. V dvorani je bilo na mizah spet veliko sladkih dobrot pa čaj, sok in dobro vino. Za slovo.

Bilo je lepo, bilo je zanimivo, bilo je uspešno, bilo je delovno, bilo je dobro pripravljeno, bilo je kooperativno, bilo je odmevno ...

Skavtski pozdrav in srečno pot vsem ... in nasvidenje prihodnje leto. Kje?

Ester Srdarev, BOKSS Ljubljana-Fužine

KAJ JE INVESTITURA?

Na srečanju ALPE-JADRAN v Grossarlu so nam avstrijski odrasli skavti iz Gradca povedali, da bodo pri njih imeli investituro.

»Investituro? Kaj pa je to?« smo vprašali. In povedali so nam, da je to kot nekakšen uradni sprejem bratovščine v zvezo bratovščin avstrijskih odraslih skavtov; da si ta bratovščina izbere botrno bratovščino; da je to lepa slovesnost in da nas vabijo, naj pridemo vse to

pogledat.

Resno smo začeli razmišljati o tem obisku, ko je prišlo Hermannovo uradno povabilo. Uradno, vljudno, napisano z vso avstrijsko natančnostjo, z vsemi podatki, z imeni in priimki in vsemi nazivi, zraven pa še s Hermannovo natančno skico poti v treh variantah. Hermann je regionalni načelnik in to je pri njih pomembna in spoštovana osebnost. Ko nas je še poklical po telefonu

in povedal, da se je najavilo kar 45 Italijanov, se nam je zdelo zares potrebno, da se v Gradec odpravi tudi slovenska »delegacija«.

Pa smo šli. Pet iz Ljubljane in dva iz Maribora; torej pet žabarjev in dva tota.

Bili smo zmenjeni na pumpi v Pesnici in takoj smo se zaštekali. Skupaj smo spili kavo in vrgli eno full dobro debato, začinjeno s primernimi vici. Bili smo tako glasni, da so ušli vsi gostje in smo v lokalu ostali sami. Ah ne, kelnarca je bila res vesela, da smo

prišli, saj je prej samevala ... Kljub natančni skici smo v Gradcu 3x malo zalutali in končno našli Kalvarienberg. Dobesedno, Kalvarienberg – hrib z imenom Kalvarija! Za cerkvijo, posvečeno Žalostni Materi božji imajo vzpetino, pravzaprav vulkansko gmoto s kapelicami križevega pota ob poti proti vrhu in s tremi križi na vrhu. Investutura se je začela točno ob 15. uri v njihovi skavtski hiši, nedaleč od cerkve.

Sprejel nas je Hermann in nas predstavil še ostalim. Dobili smo prostor za goste in ko so se nam pridružili še Italijani, je skoraj zmanjkalo prostora. Slovesnost se je lahko začela.

Prvi govor, drugi govor, tretji govor, četrti govor, peti govor, ... šestega ni bilo, sledila je uradna predstavitev bratovščine, ki je to že od leta 1951, vendar do sedaj še ni bila registrirana v avstrijski zvezi. Dobili so zastavo zveze, vsi ta glavni so si podali roke čez skavtsko in avstrijsko zastavo

in predstavljen je bil njihov vodja, mlad in simpatičen Andreas. Ta je v imenu cele skupine »obljubil«, sprejel zastavo in rutke za vse in potem so se še vsi podpisali v neko pomembno, veliko, debelo knjigo, pa še na različne listine, statute in soglasja.

Za intermezzo sta nam dve dekleti igrali na violino in kontrabas in bilo je zares zelo slovesno. Dobili so naziv GILDEGRUPPE KALVARIENBERG, pozdravil jih je tudi lokalni župnik. Pod pokroviteljstvo jih je vzela botrna bratovščina »ST.GEORG GRAZ 5« in njihov vodja Willi jim je izrekel dobrodošlico. Smešno nam je bilo, ko so nam predstavljali voditelje ... Vsi so »majstri«: voditelj je Gildemeister, financ minister je Schatzmeister, pomočnik je Begleitmeister itd ... Ja, »majstrov« imajo res veliko! Potem je sledila zahvala voditelja in predstavitev programa za to skavtsko leto. Prva njihova »akcija« je ... rock and roll koncert konec tedna.

Na koncu smo šli voditeljem novoregistrirane bratovščine in voditeljem botrske bratovščine čestitat. Izročili smo jim ... ja, naše lončke, seveda!

Potem so nas povabili v bife, ki je bil krasno založen z delikatesami, sadjem in pecivom in sledila je fešta! Prepevanje avstrijskih, italijanskih in slovenskih pesmi ob spremljavi dveh kitar, druženje, spoznavanje, pogovarjanje, nazdravljanje in na koncu slovo z ADIJO, TSCHUSS in ČAU, pa seveda z GUT PFAD, BUONA STRADA in SREČNO POT!

Skoraj sem pozabila: kaj je torej investitura? Dobesedno je to oblačenje v nova oblačila, pa tudi uvajanje, vpeljavo in sprejemanje v nekaj novega.

Tako, zdaj veste vse!

Viktorija, Božo, Mija, Joži, Tone, Miro in Ester

PEŠ V JERUZALEM - III. DEL LUC IN ANGELIQUE STA SE SPET OGLASILA ...

...« Zadnje dni sva imela zelo veliko srečo. Vreme je bilo sončno in kar lepo sva porjavela. V Dubrovniku sva se zadržala dva dni. Najprej zato, da bi si lahko ogledala to čudovito mesto, potem pa še zato, da bi se šla lahko sprehajat po mestnem obzidju. To je bila prava odločitev!

V Dubrovniku sva prespala najino zadnjo noč na Hrvaškem, potem pa sva prišla v Jugoslavijo, v Črno goro. Prvo noč in prvič v življenju sva spala v pravoslavnem samostanu. Še prej sva prosila, če bi lahko prisostvovala njihovi liturgiji.

To je trajalo dobri dve uri, stoje, brez - premakniti se – in to po najinem celodnevnem pešačenju in zdelo se nama je zelo dolgo, kar malo predolgo!

Vendar pa so bili ti popi srbske pravoslavne cerkve zelo simpatični in izredno gostoljubni.

Obiskala sva zaliv ob mestu Kotor. Našel se je celo čolnar, ki naju je pripeljal na drugo stran in to brezplačno in »prihranila« sva cel dan pešačenja ... Prišla sva v Tivat in dobila prenočišče pri eni družini, ki je bila brez elektrike. Odklopili so jim, ker niso imeli denarja za plačilo položnice. Impresionirana sva bila nad tem, da so sosedje plačali najino sobo

tej družini, da bi jim s tem zelo diskretno pomagali v njihovi veliki stiski. Milica je polnih 29 let delala v CLUBU MEDITERRAINE in dobro zaslužila. Po vojni in zapiranju Jugoslavije za sosede so ti kraji postali zaprti in ogromno ljudi je ostalo brez dela.

Naslednja etapa je bila pravo nasprotje in resnično huda in težavna: več kot 36 km sva pešačila skozi burjo, dež in nevihto. Kar naenkrat so se pojavili kot neki tornadi nad morjem z ozkimi vrtinčastimi stožci s približno 800 m višine, ki so potem »padli« v morje. Padal je droben, mrzel dež, ki je rezal v kosti ... In povrhu vsega sploh nisva našla vasice, ki je bila narisana na zemljevidu.

Na najino veliko srečo nama je bil naslednji dan bolj naklonjen. Sprejela naju je neka albanska družina, ki živi v Črni gori od takrat, ko je v Albaniji zavladal komunizem. Čisto spontano so nama predlagali, naj ostaneva pri njih, potem ko sva jih samo vprašala za pot naprej. Še več, takoj so poklicali na pomoč njihovo sestrično, ki je bila 14 dni v Belgiji in govori odlično francosko (z belgijskim naglasom).

Naslednji dan sva prispela v Albanijo. Bila sva nekoliko vznemirjena, kajti ko sva odhajala, so nama rekli, da

je potovati po Albaniji kar precej nevarno. Čez mejo sva prišla brez kakršnih koli problemov. Prvo noč sva preživela pri katoliških sestrah v Bajzi. Sestre so nama za popotnico spekle kolač in dale vrečko pomaranč, za kar se jim še enkrat najlepše zahvaljujemo!

Veliko sva se ogovarjala z njimi in pripovedovale so nama o svoji deželi, ki jo je močno zaznamovalo 50 let komunizma, ki je bil najbolj trd in najbolj zaprt režim – takega ni bilo nikjer drugje na svetu!

Če si npr. v javnosti naredil samo preprosto znamenje križa, si lahko že šel v zapor. Dve albanski sestri sta pripovedovali, da se nista dali krstiti do svojega 20. leta, ker sta do tedaj morali ignorirati vsa božja znamenja in vse znake pripadnosti Bogu, razen če to ni bilo uporabljeno kot kletvica. Kot majhni deklici se spomnita svojih mam in starih mam, kako sta skrivaj molili rožni venec, ne da bi vedeli, kaj se sploh dogaja. Matere se z otroki o tem tudi niso smele pogovarjati, ker bi to otroci lahko povedali naprej ... To je lahko pomenilo zapor ali celo smrt. Oče ene izmed njih je kdaj pa kdaj poslušal Radio Vatikan, prej pa je zaprl vsa vrata in okna, večji otroci pa so bili takrat na preži ... Iz razgovora sva izvedeli tudi to, da so bile vse cerkve in vsi samostani porušeni ali pa spremenjeni v vojaška ali državna poslopja.

Katedrala v Shkodu (Skadru) je bila spremenjena v palačo športov, še prej pa so podri zvonik. Cerkev v Rranxu so spremenili v kinodvorano. Prav v tem času gradijo novo kinodvorano, da bi lahko cerkev spet služila svojemu namenu. Zvonik bo treba spet zgraditi.

Komunizem ni zaznamoval samo zgradb, ampak tudi ljudi in njihovo miselnost. Učenje, kako živeti v svobodi, bo zahtevalo še zelo veliko časa in moči in potrebne bodo tri ali štiri generacije, da se bodo spet »spravili v red« in »postavili na noge«.

Videla sva ogromno malih bunkerjev po njivah in poljih, ob robu cest, po vrtovih ... Na celem albanskem teritoriju je bilo zgrajenih kar 700.000 bunkerjev, da bi se iz njih lahko borili proti sovražniku. Ti bunkerji nikoli niso bili uporabljeni, nekateri zdaj služijo za kokošnjake in drvarnice.

Ob padcu komunizma v Albaniji v 90. letih so Albanci odkrili pivo in vino, plastične vrečke, banane, hladilnike, ... Dežela je ostala zelo revna, saj ljudje niso mogli dobiti dela, ni bilo tovarn, pravzaprav nobene industrije ... Treba je bilo torej najti kakršna koli sredstva za preživljenje. Tako je vzdolž cest zrastle veliko različnih »butikov«, v katerih se prodajajo iste stvari po istih cenah. Po cestah je videti veliko ljudi, ki dajejo vtis, da čisto nič ne delajo. Človek se vpraša, kako lahko sploh živijo?!? Razložili so nama, da je v vsaki družini ali oče ali brat ali stric, ki dela v inozemstvu (najbolj pogosto v Italiji, Grčiji ali Ameriki) in domov pošilja ves svoj zaslužek.

Povprečna mesečna plača v Albaniji je cca 100 EUR, žalostno pa je, da so nekatere cene višje kot v preostali

Evropi. Res je težko živeti v Albaniji!

Videla sva tudi, da imajo probleme z elektriko: ponekod imajo 2 uri elektriko, 2 naslednji uri pa so brez. Problemi so tudi pri preskrbi z vodo, s telefoni ... Privatna podjetja, ki dobavljajo elektriko, jo rajši za velik denar prodajajo v sosednje države. Ljudje so opremljeni s cisternami, v katerih imajo vodo. Skoraj vsi imajo tudi primitivne generatorje, ki pomagajo, da lahko funkcionirajo črpalke. Zelo malo je telefonskih priključkov (naj živijo mobilni telefoni !!!), do interneta nisva mogla priti.

Vendar pa sva povsod med potjo naletela na spontanost in gostoljubnost Albancev. Takoj, ko sva se ustavila nekje na robu ceste, da bi jedla, sva bila obkrožena z grupo ljudi, ki so naju spraševali, odkod sva in kam greva. Na koncu so naju vedno povabili domov, da bi z njimi pojedla kaj toplega in pri njih tudi prenočila.

Stanje njihovih cest je zelo, zelo slabo, pravzaprav katastrofalno, razen nekaterih »avtocest«, ki so skoraj vse nove. Cesta skozi mednarodna mejna prehoda Shkoder in Lezhe je podobna slabi vaški poti nekje sredi Francije in avtocesta spominja na staro podeželsko cesto. Po njej vozijo kmečki vozovi s konji, grede črede ovac ali pa se otroci igrajo s frnikolami. Na severu sva doživela tudi to, da sploh ne pobirajo smeti iz kant in jih ljudje mečejo kar na cesto ali na bližnji travnik; to se jim ne zdi nič posebnega ali čudnega.

V mestu Rranxa sva bila zelo prijazno sprejeta pri nekem albanskem duhovniku, ki je bil resnično zelo poseben: njegova hiša je vedno odprta vsem in vsakomur, še posebej mladim ljudem, ki so prav v tistih dneh »preplavili« njegove prostore do zadnjega kotička. Ta duhovnik nama je povedal, da so po padcu komunizma vsi ljudje mrzlično nazaj pridobivali zemljo, ne da bi pri tem mislili na skupnost. In tako ni ostalo nobenega terena več za npr. nogometno igrišče ali za nek skupni center za zbiranje. In ta duhovnik je našel svoje poslanstvo v tem, da je začel organizirati socialno življenje in druženje ljudi tudi zunaj cerkve. Mladi ljudje so v tem našli znamenje novega, boljšega, drugačnega življenja.

Tukaj sva preživela en čudovit večer, obkrožena s temi mladimi, starimi približno 17 let, polnimi veselja do življenja. Eden izmed njih, Altin, brez noge (stopil je na mino med dogajanjem leta 1997) nama je povedal, da so ljudje še vedno prestrašeni, da imajo pravzaprav v vsaki hiši kalašnikove in drugo municijo.

V Tirani sva srečala francoskega konzula, ki naju je spoznal s sestro Odette, po rodu iz Francije, ki živi v Albaniji že dolga leta. Ona nama je pomagala najti prenočišče pri bratih frančiškanih in preživela sva krasen večer z bratom Silviom.

Naslednji dan sva nadaljevala pot proti Elbasanu ...«

Ester Srdarev, BOKSS Lj.-Fužine

Dan zemlje je mimo, a zemlja se vedno ostaja

Projekt Dan Zemlje 2003 je zaključen. Delavnice od Velenja, preko Celja, Škofje Loke, Solkana do Loške doline so bile dobro obiskane in so pustile nekaj lepega v srcih udeležencev. Preostane nam samo, da ovrednotimo narejeno in se zazremo v prihodnost.

Ko se spomnim na skromne začetke našega letošnjega projekta, mi je kar toplo pri srcu, ko sedaj vidim, kaj vse je vseeno zraslo iz semena. Semena, ki je bilo posejano v srca skupinice ljudi, ki se je sredi novembra 2002 dobila in negotovo nekaj snovala. V posebni prilogi Skavtiča bi vam želeli predstaviti nekaj trenutkov z aktivnosti letošnjega projekta Dan Zemlje 2003. Nekaj kratkih popisanih vtisov, podkrepjenih z slikovnim materialom. Kaj se je v resnici dogajalo v gozdovih okoli Celja ali pa v hidroelektrarni Solkan, pa vedo le tisti, ki so tam bili.

V projektu je letos sodelovalo približno 500 skavtov in kakšnih 50 »neskavtov«. Kar veliko, vendar še vedno ne dovolj. Še vedno smo skavti vse prevečkrat deklarativni ljubitelji narave. Vsi vemo, da skavt spoštuje naravo in vidi v njej Božje delo. Da, to sicer vemo, a čutimo pa velikokrat ne. Tudi mi smo se, kot večina ljudi, naravi odtujili in se ne čutimo več del nje. Kar pa je seveda glavni vzrok vseh okoljskih problemov, ki nas danes pestijo. Ljudje, ki so na vodilnih položajih v svetovni politiki in ekonomiji in imajo vpliv na življenjske procese človeštva, enostavno nimajo več stika z naravo. Ne počutijo se več del nje in zato pač uničujejo, kar ne poznajo. V Skavtiču sem enkrat že zapisal misel velikega indijanskega poglavarja Seattla, a si jo bom drznil napisati še enkrat, ker se mi zdi tako pomembna:

»To vemo... Zemlja ne pripada človeku, človek pripada Zemlji. To vemo...«

Vse stvari so povezane, kot kri, ki združuje eno družino. Vse stvari so povezane in karkoli doleti Zemljo, doleti tudi sinove Zemlje. Človek ni spletel mreže življenja, je samo nitka v njej. Karkoli naredi mreži, naredi sebi.«

Ta veliki modrec je dobro razumel, kdo smo in od kje prihajamo.

Skavti ne bomo rešili vseh ekoloških problemov na svetu. Za kaj takega nas je odločno premalo. Imamo pa izredno moč v našem zgledu. Z našim zgledom lahko dopovedujemo ljudem, da je vredno in nujno naravo ljubiti in spoštovati, saj si samo tako lahko zagotovimo prihodnost na Zemlji. A da bomo lahko za zgled, moramo tudi sami izboljšati svoj odnos do narave.

Udeleženci delavnic so se imeli priložnost srečati z čudežem narave in dojeti veličino stvarstva. Seveda bi rad videl, da bi se drugo leto udeležili projekta Dan Zemlje vsi slovenski skavti, a sem realist in vem, da je to nemogoče. A vseeno pozivam, da si daste priložnost resnično izkusiti naravo. Prihaja poletje in čas vseh mogočih taborov. Naj ne bo dan Zemlje le 22. aprila, ampak skozi vse leto.

V zaključku bi se rad zahvalil v prvi vrsti članom tropa za okoljsko vzgojo. Brez njih bi ideja ostala samo ideja (slava vam ☺). Zahvalil bi se tudi vsem ljudem, ki so nam izdatno pomagali pri organizaciji in izpeljavi projekta. Pa naj začnem z našima dragima Milanom in Dragotom na Združenju, lovcem, gozdarjem, ljubiteljem ptic, uslužbencem rudniškega muzeja, čistilnih naprav, hidroelektrarne. Brez vas projekt ne bi zaživel, tako kot je.

S tem zgodba seveda še ni končana. Trop za okoljsko vzgojo že snuje nove podvige in zato vabim med nas vse skavte, ki jih narava še posebej briga. Pridružite se nam, ne bo vam žal.

Srečno pot!

Peter Železnik, Hitri medved, Celje 1
Vodja tropa za okoljsko vzgojo

Predavanje o ljubljanskem barju in njegovih prebivalcih

Na delavnici, ki je potekala 24. 4. 2003 v gimnaziji Želimirje, smo prisluhnili Katarini Denac, članici DOPPS-a, Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije,

ki nam je na kratko predstavila problematiko Ljubljanskega barja s poudarkom na pticah.

Preko diapozitivov smo poslušalci spoznali, da je ogroženost ptic na Barju velika in da smo ljudje s svojim vedenjem tisti, od katerih je odvisno njihovo preživetje.

Človek je del narave in prav je, da skrbi za svoje okolje ter bitja, ki prebivajo na travnikih, gozdovih in ostalih kottičkih naravnega sveta. Vsak posameznik lahko prispeva

k ohranitvi neke vrste – živalske ali rastlinske! Včasih je že dovolj, da se pelje po cesti v svojem avtomobilu s prilagojeno hitrostjo. Nikoli namreč ne veš, kdaj lahko zbiješ srno, ki prečka asfaltno pot, da pride na drugo stran gozda.

Skrbi za naravo. Eno imamo in zato moramo paziti nanjo. Ne da se je zamenjati!

Če pa te zanima, kaj nam je Katarina Denac povedala po predavanju, pa si preberi na internetni strani: <http://tov.skavt.net>.

Nataša Kovačič, Čuteča čebela,
Škofljica 1

Veliki škurh

Čistilna naprava v Škofji Loki

»DREK FABRIKA«

Čistilna naprava ali po domače "drek fabrika"

Ste se že kdaj vprašali kam odide vaš kakec, ko vi preprosto na WC-ju potegnete za vrstico in je za vas končano? Skavti iz Škofje Loke smo se ob dnevu Zemlje v to stvar poglobili in ugotovili, da je pot teh odplak od straniščne školjke naprej do izlitja v kako reko ali morje še kar precej dolga. Ne, da je dolga cev, po kateri potuje blato, ampak se le-to prej še kar precej obdela. Mi skavti smo za lažje razumevanje tega postopka obiskali čistilno napravo v Škofje Loki. Zbrali smo se pred domom na fari in nato odpešali do drekfabrike.

Tam nas je pričakal prijazen uslužbenec te tovarne. Takoj po začetku ogleda smo ugotovili, da

da v teh odplakah lažje opravljajo svojo nalogo bakterije, ki vso blato in kar je gostejšega tam notri dobesedno pojejo! Ker pa te majhne živalce za preživetje rabijo tudi veliko kisika, jim je treba nuditi tudi tega. To delajo s pomočjo kompresorjev. Zato od daleč izgleda kot jacuzzi, vendar ko prideš bližje to vsekakor ni, ker vse skupaj ogabno smrdi. Prav gotovo pa

je postopek obdelave zelo zapleten! Ko odplake po posebnih zbiralnih ceveh pritečejo do čistilne naprave, jih najprej segrejejo na določeno temperaturo, kar pozimi predstavlja še poseben problem. To pa segrevajo zato,

niste vedeli, da iz samega blata lahko pridemo tudi elektriko! In prav to delajo v drekfabriki. To pa s pomočjo metana, ki se nahaja v teh odplakah. Poleg tega pa se za pridobivanje elektrike potrebuje tudi neke vrste agregat, ki deluje na metan. Ker pa je to le biološka čistilna naprava, se te vode ne da očistiti popolnoma, temveč se jo očisti le do stopnje, ki ni več oporečna za izpust v reko Soro. Če pa bi hoteli vse to očistiti popolnoma, bi za to potrebovali kemično čistilno napravo. Vse to nam je prijazen gospod z veliko vnemo razlagal debele tri ure.

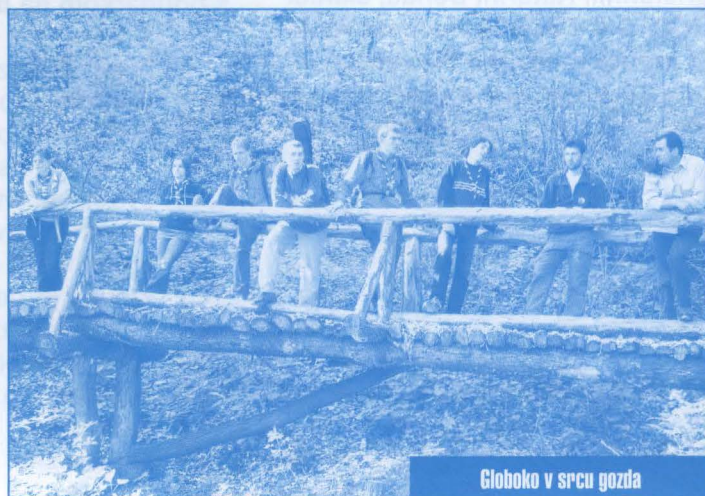
Matevž Dolinar, Škofja Loka

Zadovoljni in očiščeni

Gozdna delavnica v Celju - 26.4.2003

K sreči se vedno bolj zavedamo, da moramo poskrbeti za naš planet. Vedno več ljudi želi za našo Zemljo narediti nekaj koristnega in popraviti napake, ki smo jih počeli v zadnjem času. Tudi nam skavtom ni vseeno, kaj se dogaja z našo Zemljo. To je naš dom, ki ga moramo negovati in skrbeti zanj. Skavtski način življenja je zelo tesno povezan z naravo. Ampak žal vedno bolj opažamo, da je tega pristnega stika z naravo vedno manj in da smo tudi mi velikokrat vse preveč 'zaposleni', da bi si vzeli čas in prisluhnili našemu planetu. O vsem tem smo letos razmišljali ob pripravah na praznovanje dneva Zemlje. Povezali smo se s celjskimi gozdarji in organizirali dve akciji. Najprej smo postavili ograjo okrog 400 let starega hrasta in s tem poskušali opozoriti ljudi na današnje ekološke probleme. V soboto

Globoko v srcu gozda

pa smo se odločili poskrbeti še za naše boljše poznavanje narave in naše bližnje okolice. Čeprav imamo v Celju gozd in tudi gozdno učno pot čisto blizu, je le malo tistih, ki so to pot že spoznali in se srečali z vsemi drevesi, ki se bohotijo ob njej. Gozdarji so nam ponudili predstavitev rastlinskega sveta v gozdu in nas popeljali po tej učni poti. Popotniki in popotnice smo odšli na malo daljšo pot, volčiče in volkuljice pa so gozdarji popeljali po malo krajši, a zato nič manj zanimivi poti. Na poti smo srečali dosti različnih rastlinskih vrst, spoznali razliko med rdečim in zelenim borom, okušali gozdno deteljico, občudovali vijolice, videli, kako cveti zimzelen, ... Imeli smo tudi to srečo, da smo videli srno, ki pa je kar hitro zbežala. Poslušali smo tudi ptičje petje in ugotavljali, čigavo bi lahko bilo. Opazovali smo takšne stvari, ki so vedno ob nas, a se zelo malokrat ustavimo, da bi jih videli. Gozdarja sta nam znala približati naravo na prav poseben način in mislim, da je vsak izmed nas dobil vsaj malo tiste njihove ljubezni do naše Zemlje. Po slabih treh urah sprehajanja po gozdu, smo se vsi skupaj še sredi narave zahvalili Njemu, ki je vse to ustvaril, z mašo, ki je bila tako preprosta in lepa.

Mislím, da bi lahko Zemlji namenili še kakšen dan in da bi se morali vsak dan zavedati njene dragocenosti. K

Zbrani pri maši

temu zavedanju nam je tradicionalni »dan Zemlje« zelo pomagal.

Na koncu bi še samo še zahvalila našemu klanovodji – Hitremu medvedu, ki je poskrbel, da smo zdaj vsaj za kanček bolj 'zavedni Zemljani' in pa seveda gozdarjem, ki so bili res super. Narava je res preveliko bogastvo, da bi se ga ne zavedali in ga kar tako zavrgli.

Melita Golavšek, Mila sova, Celje 1

Čistili smo tudi skavti v Mozirju

V klanu Netopirjev iz Mozirja se je že dolgo šušljajo o dnevu Zemlje, ki ga ljudje, ki nam ni vseeno v kakšnem okolju živimo in kako bodo živele prihodnje generacije, vsako leto praznujemo 22. aprila. Naš dušni pastir Sandi in naša voditeljica Danica sta nam klanovcem in noviciatu že nekaj časa namigovala o čistilni akciji, ki naj bi se zgodila v okviru tega dne. Skati, ki temeljijo tudi na tesni povezanosti z Bogom in naravo, kot jo je ustvaril, smo vsak njun namig sprejeli s toplim odobravanjem. »Vedno pripravljene« se je slišalo približno teden dni pred akcijo, ko smo izvedeli, kaj bomo delali. Čistili bomo črno odlagališče odpadkov za mozirskim »britafom«. Zloglasna zgodba o divjem predelu, ki je bil dolga leta žrtev človeške malomarnosti, je končno dobila epilog na zboru župnijskega sveta,

na katerem so se odločili za rešitev tega perečega problema.

V soboto, 5.4.03 ob 9:00 smo se vsi skupaj zbrali nad odlagališčem. Bilo je idilično prebujajoče se jutro, sonček se je počasi dvigoval ter pošiljal žarke na zgodnje pomladanske cvetice. Nič kaj idiličen pa ni bil pogled na »svinjarijo«, ki se je bleščala na strmem pobočju. Vsi zbrani – ključarji, člani župnijskega sveta in skavti smo se z veliko mero optimizma lotili čiščenja precej zajetnega kupa smeti, ki je dolga leta kvaril pogled na mešani gozdček. Zelo pomembno vlogo sta odigrala tudi traktor in »vitel«, sposojena od bližnjega kmeta, saj z golimi rokami ne bi mogli nekaterih težjih odpadkov premakniti niti za ped. Na odlagališču je vladala prava tehnološka pestrost, saj smo našli štedilnike, stare gramofone, pohištvo, CD-je, gradbene

pripomočke ipd. Najbolj tragičen pogled pa je bilo gotovo polje pogrebnih svečk, raznih velikosti in barv, ki je kot celota ustvarjalo pravo plastično mavrico ter prekrivalo vso gozdno podrast. V pogovoru smo skavti ugotovili, da nekateri krajanji prihajajo na pokopališče z namenom, da molijo za svojega pokojnega ter prižgejo svečo, nato pa staro pogorelo zalučajo čez ograjo. V čem je bistvo!? Po nekaj urah trdega dela smo vsi zbrani napolnili okoli 130 polnih komunalnih vrečk in dva velika zabojnika. Vse skupaj je odpeljal komunalna služba. Našo akcijo je dokumentirala ekipa Savinjskih novic in snemala lokalna televizija. Ob koncu dela, ko sem v zabojnik vrgel še zadnjo vrečo, se mi je v glavi porajalo mnogo vprašanj. Zakaj ljudje to počnejo? Onesnaževanje je, že odkar

pomnim, aktualna tema. Koliko knjig, časopisnih naslovnih in člankov je že bilo napisanih! Koliko informacij o globalnem onesnaževanju, o segrevanju ozračja, o pomanjkanju pitne vode nam ponujajo razni mediji, pa se ljudje še vedno ne zavedamo pomena ohranjanja našega planeta! Ni dovolj, če o ekoloških katastrofah samo govorimo in s tem bežimo od problema, češ »saj se ne dogaja pri nas«. Svet je treba začeti spreminjati zdaj, tukaj, v svojem kraju, kajti vse se lahko začne le z nepomembnim divjim odlagališčem odpadkov. Naj vas te misli spremljajo ob pričakovanju dneva Zemlje, kajti le aktivnost lahko pomeni začetek spremembe na bolje.

David Zavolovšek,
Potrucan netopir,
Mozirje 1

Hidroelektrarna Solkan

Pogled v notranjost elektrarne

V ponedeljek 28.4.2003 smo si »hidroznanja« željni skavti in skavtinje iz stega Nova Gorica1 in Ljubljane 4, skavtskih skupin iz Tolmina1, Bovec 1 in Nova Gorica 2, skupaj torej približno 50 skavtov in skavtinj, ogledali hidroelektrarno Solkan. Pred samim ogledom smo imeli duhovno misel, kjer smo se seznanili z razmerami v svetu na raznih področjih. Tako smo na področju električne energije izvedeli zanimiv podatek, da kar ena tretjina ljudi na svetu nima dostopa do električne energije, mi pa z njo vsakdan

Ogled smo izvedli v dveh skupinah in kaj smo zanimivega izvedeli?

- da prispevajo soške hidroelektrarne le majhen delež slovenskemu elektro gospodarstvu, približno 8%
- da je elektrarna avtomatizirana, da za samo delovanje ne potrebuje nikogar, ki bi jo upravljal
- da bi za namestitev Krške nuklearke potrebovali 22 hidroelektrarn Solkan, ki bi delovale s polno močjo
- da je proizvodnja električne energije povezana z vodnim stanjem reke oziroma vode v akumulacijskem jezeru
- da so hidroelektrarne okolju prijaznejši vir pridobivanja električne energije, da pa preprečujejo pretok rib in drugih vodnih živali vzdolž reke

Po enournem ogledu smo se po skavtsko vodičema zahvalili in odšli na malico. S tem smo naš uradni – hidro del zaključili in začel se je družabni del, kjer smo se najprej razdelili v štiri skupine in nato se v kvalifikacijah najprej pomerili v nogometu brez žoge in v skavtbolu. V finalu so zmagali Zeleni pred skupino Urška, tretje mesto so zasedli Hipiji, četrte pa so bile Žwali. Sledila je še poslovičev in končno slikanje ter vožnja proti domu, ki je bila polna vodnih, električnih, igrivih vtisov in vprašanj, kaj bo prinesel dan Zemlje drugo leto.

Matej Reščič, Zadovoljni orel, Nova Gorica1

Leteči prijatelji, po sledih ...

Leteči prijatelji (Cerkniško jezero)

Na Cerkniškem jezeru je bilo v jutranjih urah videti veliko ptic. Vod Merjascev iz Ljubljane 4 ni bil najbolj navdušen nad pticami, zato pa jih je bolj navdušila čreda konj, ki se je pasla blizu Dolenjega jezera. Na njihovo začudenje so se na lastne oči prepričali o razliki med konjem in žrebcom. Druga zagnana skupina iz Grosupljega je pozorno opazovala vse koticke okrog jezera. Bili so dobro opremljeni z daljnogledi, žal pa je bila ura že precej pozna. Ptichi so se okrog enajste ure poskrili v svoja skrivališča, tako da jih je bilo tudi z budnimi očmi in dobro opremo težko izslediti. Vseeno

pa smo si uspeli ogledati rumeno pastirico, strnada, srako, sokola... Okrog jezera nas je vodil izkušen opazovalec in ljubitelj ptic g. Leon Kebe, za kar se mu vsi udeleženci najlepše zahvaljujemo.

Po sledih divjih živali (Loška dolina)

V nedeljo smo se v precej kislem vremenu odpravili v Javornike. Lovska delavnica Po sledih divjih živali je potekala v dveh skupinah. Udeleženci so prišli iz Idrije, Cerknice, Ljubljane 4 in Zreč. Videli smo dobro založeno mrhovišče, krmišče za jelenjad, napravo za krmljenje divjadi z koruzo, kalužo, visoko prežo... Na svojih poteh po gozdovih smo naleteli na veliko sledi srnjadi,

divjih prašičev, jelenjadi, pa tudi od medveda. Udeleženci so z velikimi ušesi poslušali predstavnika lovske družine Gorenje Jezero, ki sta svoja razlaganja podkrepila tudi z oprijemljivimi dokazi. Slutili smo prisotnost živali, ki so pred nami umaknile v svoja skrivališča. Na koncu pa smo se odpravili še v pristanišče Grada Snežnik, kjer smo si v Notranjskem muzeju ogledali nagačene živali. Po njem pa nas je vodil lokalni vodič, ki je povzel predavanja naših lovcev. Zahvaljujemo se g. Francetu Anzeljcu in g. Mateju Lahu, da sta nas tako poučno vodila po notranjskih gozdovih.

Koordinator delavnic: Jakob Levec, Igrivi j. leopard, Loška dolina 1

Živeti zeleno ...

Kako lepo je, ko je človek čist v mislih, besedah in dejanjih. Pri letošnjem projektu ob dnevu Zemlje smo grosupeljski skavti združili vse troje. Prva je bila misel. Mislili smo na naš odnos do narave, povezovanje med vejami in krepitev medsebojnih odnosov v SKVO-ju. Beseda je dala besedo. Člani stega smo bili obveščeni, da se zberemo v edinem parku v Grosuplju, ki ni ne velik, ne pretirano zelen, a je naš in veseli smo, da ga imamo. Prešli smo z besed k dejanjem. Naša naloga je bila, da očistimo bližnjo okolico in iz odpadkov sestavimo skulpture. Naši domišljivi smo pustili prosto pot, tako smo s pomočjo odpadkov predstavili počitniški otok, stanovanje, tovarno tobačnih izdelkov, smetišče ter kočice za odpadke seveda. Rekli smo si: »Poglejmo si Zemljo še z drugačne plati,« in odšli v župnišče in prisluhnili božji besedi o stvarjenju sveta. Nato pa je resnično sledil pogled na svet z drugačnimi očmi – očmi popotništva. Naš gost Miha nas je navdušil s svojim opisom popotovanj po Indiji, Tajski in Korziki. Približal nam je svoje izkušnje, življenje tamkajšnjih ljudi ter samo naravo in odnos ljudi do nje. Pa je beseda zopet dala besedo in znova so besede rodile dejanje. Odzvali smo se povabilu k projektu, ki jih je pripravil Trop za okoljsko vzgojo. IV in NOPP smo si ogledali ptice in njihov življenjski prostor ob Cerkniskem jezeru. Videli smo kar nekaj ptic tako v zraku kot tudi na vodni gladini. Klanovci pa so si ogledali velenjski rudnik in se pohvalili, da so dobili mastno klobaso, ki jim je zelo teknila. Ker pa gre v tretje rado, je še tretjič beseda dala besedo in zgodilo se je. Nočno opazovanje ptic. Namenjeno grosupeljski skupnosti voditeljev. V svojo družbo pa smo povabili tudi voditelje skavtske skupine Kamnik 1 in novonastale skavtske skupine Dobropolje 1. Glede na njihovo zaposlenost se nam je utegnil pridružiti le en dobropoljski voditelj, a bili smo ga zelo veseli. Ker se tudi voditelji radi igramo, smo pričeli z igro nakupovanja vrednot. Bilo je prav zabavno. Po končani igri smo dobili že novo nalogo. Sestaviti smo morali nekakšno sestavljanke, pa smo bolj kot nad samim sestavljanjem bili navdušeni nad njeno vsebino. Dobili smo povabilo na poroko naših dveh voditeljev, z željo po sooblikovanju njune slovesnosti. Že sedaj obljubljam, da se bomo z veseljem odzvali povabilu in da že komaj čakamo. Ker je tako lepe trenutke potrebno nadgraditi, se je naši družbi pridružil Tomaž, ki je zaposlen na Društvu za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije (DOPPS). Z njim smo se odpeljali v

osrčje ljubljanskega barja. Bila je tema, voditelji pa presenečeni nad petjem ptic. Čudili smo se nad izvrstnim sluhom Tomaža. Tako smo imeli priložnost slišati različna oglašanja naših ptic. Včasih je kar težko slišati, a če te na skoraj neslišno petje opozori strokovnjak, se sliši še tako šibek zvok. Mislili smo, da bomo imeli priložnost slišati ptico po imenu kosec, a je imela letos nekajdnevno zamudo in kljub naši koncentraciji in napanjanju ušes nismo slišali njegovega glasu. Izvedeli smo veliko novega in zanimivega. Veseli smo, da smo imeli letos priložnost večih pogledov na problematiko naše narave. Opazili pa smo tudi več njenih lepot. Nanje moramo biti ponosni in si s skupnimi močmi prizadevati, da jih ohranimo tudi za naše naslednje rodove. To pa nam bo uspelo, če bomo nanjo mislili vsak dan, od misli prešli k besedam in nato na dejanja. Kako? Pustimo živeti živalim v njihovem naravnem čistem okolju. Proizvajajmo manj odpadkov. Manj onesnažujmo vode in poskrbimo za njeno čim manjšo porabo. Kajti vse naravne dobrine so omejene in težko obnovljive.

Sandi Hribar, Vzdržljivi bober, Grosuplje 1

Čistili smo džunglo

Tudi to soboto smo se, kot skoraj vsako soboto, zbrali v Šmartnem pri Slovenj Gradcu. Najprej nam je Balu povedal, kako so onesnažena džungla, naše srce in naši domovi. Vedeli smo, da se bomo morali bojevati z Širkanom in da nas bodo pri tem ovirali olupki banan, ki jih je po džungli nametal Bandarlog. Odločili smo se, da bomo očistili okolico. Razdelili smo se na štiri skupine po štiri ali tri

člane. Vsaka skupina je dobila vrečko in vsak je dobil prozorne rokavice. In začelo se je pravo tekmovanje, kdo bo nabral več smeti po igrišču oziroma povsod, kjer je bilo kaj nasmeteno. Ko smo končali, je vsaka skupina dobila svoje sladkarije, katere pa smo si razdelili, saj smo bratje. Potem smo zmolili in odšli domov.

**Blaž Verhnjak,
Koroška 2**

NEKAJ DEJSTEV O WAGGGS-U

Naše združenje je povezano z Wagggсом, zato je prav, da vsak skavt vsaj približno ve, kaj pomeni ta zapletena kratica in kaj so dejavnosti omenjene organizacije. Več si lahko ogledate spletnih straneh.

- WAGGGS je kratica za svetovno združenje skavtinj
- imajo štiri svoja svetovna središča (Pax Lodge v Angliji, Our Chalet v Švici, Sangam v Indiji in Our Cabana v Mehiki); v njih potekajo različne mednarodne dejavnosti
- WAGGGS sodeluje s številnimi nevladnimi organizacijami po vsem svetu, pa tudi z Združenimi narodi
- skupaj s Slovenijo je v WAGGGS združenih kar 144 držav sveta
- <http://www.wagggsworld.org>
- <http://www.wagggseurope.org>

AFRIKA- ČRNA, A PRIJAZNA!

Črni obrazi, nasmejane bele oči, beli zobje. Najverjetneje si afriške otroke predstavljamo tako, kot smo jih videli po televiziji ali v kakšnem časopisu. Po pravici povedano sama še nikoli nisem bila v Afriki. Ja, zakaj pa potem pišem o tej celini? Preprosto. Kot skavtinja imam precej možnosti spoznati in srečati ljudi z vsega sveta. Pa začnimo pri skavtih.

Afrika ima skavte?

Seveda! Skavtstvo je razširjeno po vsem svetu. Svetovno združenje skavtinj (World Association of Girl Guides and Girl Scouts – WAGGGS) ima samo v podsaharski Afriki 30 organizacij članic. In kaj počnejo? Predstavnica regije Alphonsine mi je povedala, da je se večina članic v Afriki posveča enemu največjih problemov v tem delu sveta. Vam beseda AIDS kaj pove? Ah, to je nekaj, kar je v Sloveniji sicer prisotno, meni, ne, meni pa se ne more zgoditi. Saj lahko človek od tega umre! V Afriki pa se skavtinje soočajo tudi s

tem problemom. Mnogokrat zaradi aidsa umirajo prav njihovi starši, bratje, sestre in prijatelji. Od 40 milijonov ljudi okuženih z aidsom, je leta 2001 kar 28 milijonov okuženih živel v tem delu sveta! Kot odgovorne državljanke se za poznavanje tega problema trudijo tudi skavtinje. Seminarji, sodelovanje z drugimi organizacijami, predvsem pa razni projekti v skavtskih skupinah so le nekaj načinov osveščanja ljudi o obstoju aidsa, kako se pred njim zavarovati in vsem, kar je povezano s tem. Alphonsine pravi, da je to ogromno delo, saj je marsikatero vprašanje v tem delu sveta še vedno tabu. V pomoč jim je tudi priročnik, ki ga je o tem problemu skupaj z UNAIDS (program Združenih narodov o HIV/AIDS) izdal WAGGGS.

Toliko o skavtih. In kako je srečati afričane?

Najprej malce čudno. Zakaj? Na srečanje z Justiceom, Felicite in drugimi sem šla, hm, obremenjena s predsodki. Ti ljudje nimajo tega, onega, pa mogoče ne bodo znali niti angleško. Kako pa bomo govorili? Ko pa jih srečaš, kmalu spoznaš, da si se zeloooooo motil! V tistem tednu, ki smo ga skupaj preživeli na konferenci o mladih in vrednotah, sem spoznala delček Afrike. Stvari, o katerih sem prej slišala le po televiziji, so mi postale bližje. Lažje razumem, zakaj so se Tutsiji in Hutuji – dve plemeni v Ruandi – borili med seboj. Poznam pomen svojega imena v enem izmed jezikov v Zimbabveju. V spominu mi bo vedno ostalo učenje afriških plesov, kar je bilo za nas Evropejce strašno zanimivo, saj je ritem ploskanja z rokami in nerazumljivo mrmranje predstavljalo podlago za čisto pravi žur! In nenazadnje, to so ljudje, ki premorejo veliko več topline, razumevanja in preprostosti v medsebojnih odnosih, kot sem jih v tako kratkem času od Slovencev sploh bila deležna.

Tak je bil moj prvi pravi stik z Afriko, ki sem ga bila deležna prav zaradi skavtov! Možnosti za odkrivanje te celine pa je še veliko.

Tina Vončina, Zvesta O. vidra

Trop MEDO vas prosi, da nam poročate o vseh skavtskih povezovanjih v času poletnih počitnic še preden se začnejo. Z veseljem vam bomo pomagali. Vaše poročanje pa bo približalo mednarodno dejavnost tudi tistim, ki za to nimajo možnosti ali poguma. Hvala že v naprej!

STEG

STEG, STEGA, STEGU, STEG, PRI STEGU, S STEGOM, ...STEG, STEGA, STEGI, ... moj, tvoj, njegov, njen, naš, vaš, njihov STEG, ...

Vas je že kdaj prešinila misel, kaj pravzaprav je steg, ker moramo skavti kar naprej neskavtom razlagati pomen te besede? Poglejmo v SSKJ. Notri je samo geslo stega: orodje za merjenje debeline lesa; gozdarske klešče: meriti debela s stego. Kaj?!?!?

No, mogoče pa ima tudi to kaj opraviti z našimi stegi, če dobro premislim. V vsaki številki Skavtiča se predstavi steg, ki še ni bil predstavljen na teh straneh. Tudi tu se meri »debelina«, koliko nas je po številu v posameznemu stegu, koliko so zrastle naša skavtska srca in koliko še bomo. Opisi ponavadi sežejo v obdobje, ko so bili skavti v našem kraju le tanka, nežna stebelca, za katera se ni točno vedelo, če bodo čez nekaj deset let že velika in močna drevesa, ki bodo dajala svoj sad. In drevesa(stegi) so rasla: po debelini in številu. V Sloveniji nas je vedno več, a vsak se skriva pod svojim drevesom. Včasih celo preveč ...

- teci, teci, da jih spoznaš

Se zdi, kot da se bojimo pokukati iz svoje udobne sence v gozd, poln dreves, kaj se dogaja še pod drugimi krošnjami; ali pa se bojimo, da ne bi bili sprejeti. Na vsake toliko časa pa se sliši glas v gozdu: »Pridite k nam, imamo nekaj odlično pripravljenega za vas«. In če skavti zletijo izpod zavetja svoje krošnje k drugim skavtom, se bodo skavti drugega drevesa še kdaj upali takole kričati po gozdu, kajti imeli so veliko obiskov. Kaj pa če ne dobijo obiska? Se bodo še kdaj opogumili? S svojimi listi okrog vratu, ki jih delajo prepoznavne v gozdu, se bodo zato ukvarjali sami s seboj: » ... naše akcije, naši turnirji, naš tabor, naš izziv, ...« in skozi daljnogled boste videli samo njihove barve listov. (Sami sebi namen?)

- internet, ki nas povezuje

Odkar skavti vsak pod svojim drevesom brskamo na internetu, lahko marsikaj izvemo, kaj se dogaja v naši bližnji okolici. Z daljnogledom opazujemo druge skavte, s kakšnimi barvami listov se »šopirijo« okrog, mi pa tečemo na internet, ker jih ne poznamo ... Poiščemo barve in že vemo, h kateremu drevesu pripadajo. Ali pa nas zanima samo, kaj se pri njih dogaja, ker sami v tistem trenutku ne najdemo novih idej.

- vroče poletne ideje ...

Letošnje poletje se bo dogajalo marsikaj, kajti pod krošnjami dreves je še veliko prostora. Ne kukaj skozi daljnogled, ne klati se sam po gozdu, pridruži se! Veliko bolj zabavno je, če se zbere pisana družina skavtov s prepoznavnimi listi, ki v sebi nosijo velike količine izkušenj, iz njihovih glav puhtijo nove ideje in zamisli ... se dobro poznajo pa tudi letnice in osebe svojega drevesa.

- druženje

Morda bodo nekateri skavti, ki se bodo odpravili na potep, naredili manjši hrup, da bi jih ti opazil ali jih pozdravil. Gostoljubje se ti bo bogato poplačalo, ko boš kot voditelj iskal zatočišče svojim varovancem. Takšna in drugačna druženja pa bodo požgečkala Sonce, ki bo posijalo skozi nežne liste drevesa in naredilo gozd veliko bolj prijeten, topel in sproščen. Skavti se bodo veliko raje potepali po gozdu, kajti lepo je imeti prijatelje razpršene po celem gozdu. Takrat šele bo kričanja, vabil, plakatov, ... v daljavi se bo slišal smeh srečnih skavtov, ker so gozd spremenili v eno samo krošnjo, čeprav z različnimi listi, debeline pa se ne bo dalo izmeriti!

Katarina Demšar, Zgovorna lisica, Škofja Loka 1

Marisala: Ana Močnik, Bojevita kobra, Homec 1

REZULTATI ANKETE O UPORABI SLOVENSKEGA JEZIKA

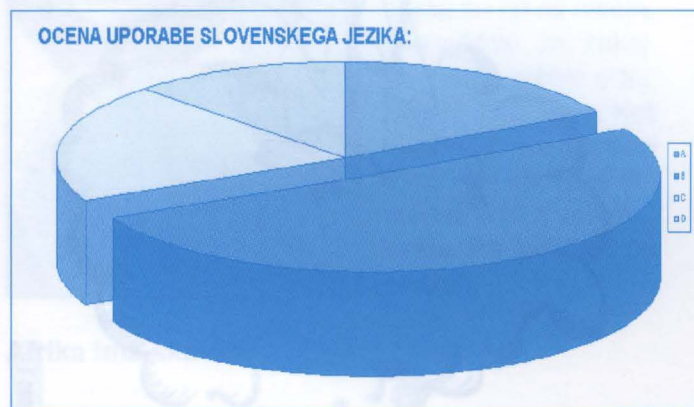
Anketo smo izvedli IV iz čete OZVEZDJA ORION iz stega Pod tremi zvezdami – CELJE 2. Spraševali smo naključno izbrane mimoidoče v mestnem jedru, mestnem parku, dveh nakupovalnih centrih in v večnamenskem objektu sredi blokovskega naselja. Menimo, da smo z izborom različnih lokacij kar dobro pokrili strukturo prebivalstva in da je naš vzorec reprezentativen.

Najbrž bi se lahko zamislili o obstoju našega jezika, saj se kar visok odstotek za prihodnost slovenskega jezika ne boji.

Prav tako se popolnoma nič ne zganemo pred poplavo tujk in jih kar mirno sprejemamo, ker je to tako ali tako "cool"!

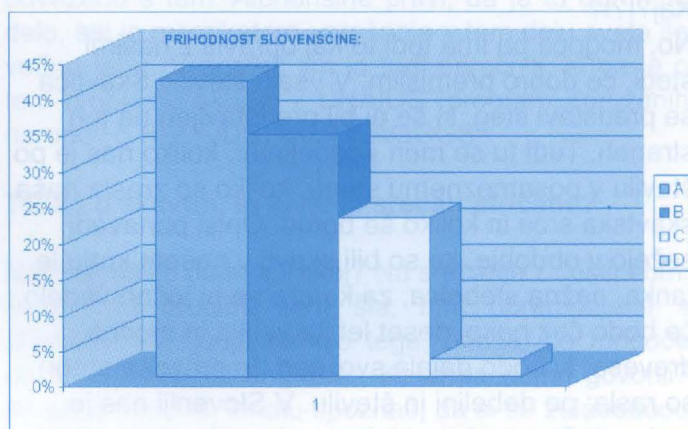
Kaj pa smo ugotovili, bo najbolj razvidno iz tabel in komentarjev.

1. VPRAŠANJE				
A	B	C	D	skupaj
21	63	25	15	124
17%	51%	20%	12%	100%

1. VPRAŠANJE: večina vprašanih – 51% je odgovorila, da Slovenci v vsakdanjem življenju uporabljamo preveč tujk. Dosledno jih slovenski jezik uporablja le 17%, 20% vprašanih ocenjuje, da znanje slovenščine ni zadostno in 12% vprašanih o tem nima mnenja.

2. VPRAŠANJE				
A	B	C	D	skupaj
50	41	27	3	121
41%	34%	22%	3%	100%

2. VPRAŠANJE: odgovora A in B sta približno enako pogosto zastopana; 41% Slovencev se za prihodnost slovenskega jezika ne boji, kar dobra tretjina - 34% pa meni, da bo potrebno omejiti priliv tujk, vendar se za usodo slovenskega jezika ne bojijo (skupaj 75%). Torej tri četrtine Slovencev meni, da slovenski jezik trenutno ni ogrožen. Dobra petina (22%) pa je mnenja, da bo slovenščina počasi izumrla. Zaskrbljujoče, ni kaj.

3. VPRAŠANJE				
A	B	C	D	skupaj
18	44	42	16	120
15%	37%	35%	13%	100%

3. VPRAŠANJE: največkrat uporabljeni tujki pri vprašanih sta CAJTENGE (37%) in GUŽVA (35%), gotovo pa se jih najde še za cel "haufn" (beri: zelo veliko, za cel koš).

Andrej Rojnik, Načelni skovik, Škofja Loka 2
in
Sabina Kocjančič, Nasmejana mravljica, Škofja Loka 2

SKAVTSKI POTEPI IN GOSTJE

»Včasih smučam hit, včasih pa počas«. Takole prepeva ena izmed slovenskih pesmi. Mi bi lahko rekli: »Včasih je lahko, včasih pa težko.« Pripraviti moraš oddajo, ki naj bi bila čim bolj živahna in hkrati zanimiva za vas poslušalce. Oddajo ustvarjamo za vas in ko ste vi zadovoljni, je to za nas najlepši trenutek.

Pisali smo že, kako nastaja sama oddaja, kako smo praznovali, danes pa pogledajmo, kako na oddajo gledajo naši goste, kateri so mikrofona radia Ognjišče sami občutili; nekateri polni energije, drugi malce bolj plaho, spet tretji z malo potnimi rokami.

MANA:

»Bil je dan, ne spomnim se več točno kateri, ko smo se z Janezom in Andrejem odpravili na drugi intervju na radio Ognjišče. Prav veselo razpoloženi smo prišli tja, kolikor se spomnim. Še bolj razigrani smo postali, ko so nas sprejeli radostni in zavzeti mladi (vmes tudi kakšen starejši) obrazi skavtov, ki so bili odgovorni za celoten potek oddaje Skavtski potep. V zanje prazničnem vzdušju so nam obljubili še torto za konec (mimogrede, bila je zelo »jedljiva«). No ja, tole bo pa lušno, sem si mislila. In bilo je. Pa ne samo zaradi torte in dobrega vzdušja. Tudi med nami in voditeljema, čisto ta pravima skavtoma, se je razvil, od začetka nekoliko nesproščen, a proti koncu prav prijateljski pogovor o delovanju naše skupine, o tem, kako smo se sploh našli, kaj je tisto, kar nas tako močno povezuje. Vsekakor nismo mogli mimo vprašanja, zakaj Mana, zakaj Ti in zakaj pomaranča oz. rdeča grenivka. Ja, to je tisto, kar nekako vidno in slišno ter ob prvem vtisu še najbolj »zbode« v oči in ušesa: ime skupine, naslov zgoščenke in »pomarančast« ovitek. Mana – tako melodično se sliši, reče marsikdo. Pa vendar, za to spevnostjo se skriva toliko globlji in še sočnejši pomen. Razkriva tisto, kar nas združuje, povezuje, kar nas je »našlo« skupaj in zaradi česar sploh delujemo. Življenjski sok, ki ga predstavlja rdeča grenivka, nam zares odkriva sočnost odnosa z Bogom, iz katerega vsak izmed nas črpa za življenje, ki je vsake toliko tudi grenko. In rdeča barva je barva ljubezni, ljubezen pa je tisto čustvo, ki je tako večplastno, rodovito in ki človeka najbolj zaznamuje. In On, ki je naš osebni prijatelj. Tudi ko mi ne vztrajamo, vztraja On za nas. In vse to predstavlja hrano, ki jo potrebujemo vsakodnevno, da nahranimo svojega duha, se spoprimemo z današnjim dnem in se veselimo jutrišnjega. Tak odnos živeč v polnosti in iskrenosti je zares navdihujoč in vredno ga je izraziti pokončno. Tako med drugim doživljam naše ustvarjanje v najboljši luči. In hvala Bogu za tak privilegij. Ja, privilegij pa so tudi ljudje, ki nas slišijo in poslušajo,

ki se pustijo nagovoriti in ki skozi naše tako raznolike in hkrati dopolnjujoče pesmi zaznajo svojo edinstveno različico življenja.

Tako upam, da smo delček tega, kar nosimo v sebi in kar se slika skozi našo glasbo približali vsem, ki so poslušali oddajo in ujeli sporočilo naših besedil in povedanega. Četudi nekoliko nevjajeni intervjujev in zato malo bolj nerodni (vsaj eni izmed nas ☺), smo intervju speljali do konca in se ob tem še prijetno sprostiti in nasmejati. V zavedanju torej, da pristnost izvira iz iskrenosti odnosa do Boga, ljudi in nas samih. ☺

PETER, trop za okoljsko vzgojo:

»Oddaja je prekratka (in za to niste vi krivi ☺). Za kvaliteten pogovor ali predstavitev neke zadeve rabiš vsaj 30 min, da ima učinek (to mi govorijo moje dosedanje izkušnje). Zelo dobro vodite zadeve - bi se reklo 'profesionalno'. Mogoče bi morali vključiti kakšne fine komične vložke v oddajo, da jo s tem popestrite. Pa za drugič, če boste še imeli take goste, kot sem jaz (z malo izkušnjami na radiu), se več ukvarjajte z njim. Trema je precej manjša, če te kdo spodbuja oz. imaš občutek, da se ti kdo posveča. Drugače ste res fini in vam želim obilo zadovoljstva in uspeha v vašem delu. Pa da bi vam dali več časa za oddajo ... Saj v bistvu nimam kaj drugega napisat kot samo pohvalo za vaš trud. Je fino, da tudi skavti gremo v korak s časom. ☺ «

Darja-Skavtič:

In kako je, ko se na kupu srečeta dva skavtska medija: »Ja, prav zanimivo. Občutek, ki ga doživiš v oddaji, ko predstavljaš delo uredništva Skavtiča in sam Skavtič, je enkraten. Seveda je bilo pri meni prisotno tudi malo treme, saj še nikoli nisem govorila v živo v radijski oddaji. Tudi sam prostor in kako poteka vse skupaj sem si predstavljala nekoliko drugače. Mislim pa, da so vaše oddaje zelo kvalitetno pripravljene in da smo ostali skavti lahko zelo veseli, da vas imamo.«

Takole so povedali naši gosti o nas ... Kako pa vi gledate na oddajo? Svoje mnenje nam lahko sporočite na naslov: radio@skavt.net.

Se je v tvojem življenju zgodilo kaj zanimivega, kaj takšnega, da bi delil z nami, se preizkusil pred mikrofonom? Zaupaj nam svojo življensko zgodbo, kakšne pripetljaj iz tabora, stega in se nam pridruži v Skavtskem potepu.

Mojca Polc, Športna kresnička, Zagorje 1

Obljube skavtske skupine Bovec 1

Prva pomladna sobota, 22. marec 2003. Sončen, topel dan. Ura bije tri popoldne. Ljudje so že zbrani, cerkev svetega Lenarta pri Bovcu je polna. Sedem nas sedi v prvi vrsti. Sedem »izbranih«. Posebno mistično vzdušje ustvarjajo plameni bakel, ki se poigravajo ob stenah cerkve. Zrak se elektri od pričakovanja. Začne se maša. Pozdrav ... berilo ... evangelij ... Napetost narašča. V trebuhu čutim tesnobo, v grlu cmok. Roke so mrzle. Bo vse potekalo tako, kot je treba? Začelo se je. Drug za drugim hodimo pred oltar in se vračamo – z rutkami okoli vratu. Da je »najhujše« za mano se zavem šele, ko spet sedim v klopi.

Maši oziroma obljubam je sledila še pogostitev, nato pa smo se, obogateni z novimi poznanstvi, lepo izkušnjo in kakšnim gramom sladkorja več v krvi, odpravili proti domu. Rad bi se še enkrat zahvalil tminskemu klanu in malemu Urošu. Brez njih naše obljube ne bi bile tisto, kar so bile.

Elvis Žagar, Bovec 1

Odhod skavtinje Marije v Ameriko

Proti večeru velikonočne nedelje smo se na povabilo skavtinje Marije zbrali ostali skavti na njenem domu. Razlog za snidenje je bil odhod naše prijateljice v Toronto, kjer bo delala oziroma že dela v campu z otroki z ulice. Namen našega srečanja je bil, da se od nje poslovimo. Ura se je bližala pol deveti zvečer, ko smo Mateja, Neža in jaz prišle do nje. Takoj za nami pride je prišla Andreja. Marija nas je prijazno povabila naprej v dnevno sobo, kjer so nas že čakali Kristina, Luka in Štefan. Andreja je izkoristila Marijino odsotnost v dnevni sobi in potihno odprla balkonska vrata, kjer so se skrivali Tina, Manca, Nace, Tomaž in Mitja, ki so na balkon morali splezati. Vsekakor ni bila lahka naloga, saj je balkon dva metra dvignjen od tal, da pa bi bila naloga še težja, so s seboj imeli šotorke in dokaj težke vrvi. Fantje so nalogo zlahka opravili, nato pa pomagali dekletoma. Marijo so prijetno presenetili ter jo obdarili z majhnim prigrizkom, tako da trud ni bil zaman.

Ob prijetni hrani in pijači je potekal še prijetnejši pogovor. Nato smo se preselili v kuhinjo, kjer so nas čakale velikonočne dobrote ter princeskini krofi, ki jih je Marija spekla sama in, roko na srce, bili so odlični, saj jih je v trenutku zmanjkalo. Nato smo na hitro sprejeli odločitev, da se zapeljemo proti Križni gori. Tam smo poiskali primeren prostor za postavitve »opičjega mostu«. Tudi to smo želeli vsi preizkusiti, saj nas veliko teh užitekov še ni izkusilo.

Ker pa je ura že krepko odbila polnoč in je Marija še isti dan odpotovala v Ameriko, smo ji le še stisnili roko in ji zaželeli srečno pot.

Erika Eržen, Škofja Loka 2

Kako so drzni skoviki osvojili srca

Nekoč je za devetimi gorami živela žaba. To pa ni bila navadna žaba. Imela je namreč prelepe zlate luske, ki so se zapeljivo lesketale na toplem soncu. Njena lepota je jemala dih vsemu kraljestvu. Zato tudi ne preseneča, da se je snubcev kar trlo. A leta so minevala, naša zlata žaba pa se še kar ni mogla odločiti. Naposled pa se je njen oče, mogočni žabon odločil, da bo priredil veliki filmski festival. In kdor bo zmagal, ta bo dobil zlato žabo.

Razglas se je razširil kot blisk, dokler naposled ni dosegel spokojne rumene hišice, v kateri se bojda sestajajo skavtinje in skavti skavtske skupine Škofja Loka 2. Vsi so v en glas prišli do sklepa, da prisotnost zlate žabe vsekakor ne bi škodovala. Takoj so začeli snovati koncept za film. Sklenili so, da bodo v filmu prikazali odgovorno odločanje dijaka Matevža, ki v spoznanju, kaj pravzaprav je to, korenito spremeni svoje in tudi ravnanje svojih vrstnikov. Bajje, da se govori, da Borovničev sok – tak je namreč naslov filma, že zažiga.

Klan Drznih skovikov, ki je vodil celotno operacijo, je najel znamenitega režiserja Aljaža Spielberga, ki je s svojo ekipo prevzel tudi naloge montaže. Kot smo uspeli izvedeti od neimenovanega, dobro obveščenega vira blizu vrha Drznih skovikov, se je samo snemanje odvijalo na več lokacijah. Šolske prizore so posneli v Domu na fari v Stari Loki, prizore iz družinskega in prijateljskega okolja pa na več skrivnih lokacijah v Retečah.

Na snemanju pa se je tudi

dogodila najbolj vznemirljiva prigoda, ki je odmevala daleč naokoli, celo na Strmico je segel glas o njej. Neke temne noči so snemali daljne srečanje ubogega Matevža z zvermi iz bogatega repertoarja reteške šume, kjer je Matevž, večni iskalec smisla in bistva odgovornega odločanja končno našel tisto pravo bit. Le-ta mu je bila vsak dan pred nosom. Grafitiran zid železniške postaje v Retečah je naravnost rottil, naj ga nekdo očisti nebeline. In Matevž je rekel: »Prebelil ga bom.« In njegov prijatelj je rekel: »Pomagal ti bom!« In to je bilo to. Posel je bil že skoraj opravljen in Drzni skoviki zadovoljni od glave do pet. Nato pa, kot strela z jasnega zaslišijo korake, ki bi jih lahko prepoznali tudi v sanjah.

Angeli v modrem so prihrumeli, eden z leve, drugi z desne in nato z velikim vozom z boka. Drzni skoviki so onemeli in pričakovali tisto najhujše. Angeli pa so takoj zaznali poštene namene in pohvalili vnemo vrlih skavtov. Malo so se še pohecali in izginili v noč.

Skavti pa so točno vedeli, kaj bodo nekoč pripovedovali svojim vnukom, ko se bodo greli ob ognju in bo zimski veter rezal šipe.

Tehnična ekipa je garala celo noč, dokler ni iz vsega posnetega materiala iztisnila Borovničevega soka. Drzni skoviki so si enotni, da je ta tisti pravi. Še več, prepričani so, da bo osvojil srca skavtinj in skavtov ter seveda zlate žabe.

Nace Pertovt,
Načelni skovik,
Škofja Loka 2

Prvi loški skavti v Rimu

Prvomajske počitnice so kot nalašč za izogibanje nujnim šolskim obveznostim, zato smo se SKVO in PP stega Škofja Loka 1 odpravili v Rim. No, niso bile glavni razlog za obisk Rima počitnice, ampak smo se tja odpravili obiskat našega zvestega skavta Gregorja Lavrinca, ki nas je povabil na svojo diakonsko posvečenje. Pa lepo povrsti od začetka.

Po vožnji z vlakom do Sežane smo se odpravili preko meje z delavskim avtobusom. V Trstu smo se presedli na vlak in se odpeljali do Bolonje, kjer smo si ogledali središče mesta in mestni park. Vožnjo smo nadaljevali nekaj po polnoči in ugotovili, da je nočna vožnja z italijanskimi vlaki prava avantura.

Vsi kupeji so bili že zasedeni (v njih so ležali zaklenjeni le po dva ali pa trije, ki se niso dali motiti) in tako smo pristali s svojimi orjaškimi nahrbtniki na ozkem hodniku. Po skavtsko smo ze znašli, si razgrnili armaflekse in se odpravili spat. Saj bi še šlo, če ne bi mimo vsako uro prcingljjal mini-vanili&aqua-naturale-minerale, ki se je drenjal po polpelnem hodniku, vmes pa so hodili mimo še čudni tipi, ki nam s svojo navzočnostjo, predvsem pa s svojimi cigareti, niso dali spati. Vlak je, v nasprotju s slovesom železnic v Italiji, prispel v Rim pol ure prezgodaj (ob 4:30) in tako smo eno kitico oddremali še na postaji.

Ob 7. uri smo se odpravili na trg, kjer nas je pričakal Gregor, ki nas je najprej odpeljal k sebi, v svojo skromno rimsko domovanje. Po zajtrku smo se, še malo zaspani, podali v Vatikan, kjer smo si ogledali baziliko svetega Petra, se povzpeli v njeno kupolo in si z nje ogledali večno mesto Rim. Po pohajkovanju po Rimu smo se odpravili na župnijo, kjer so nas pod streho sprejeli slovenski duhovnik v Rimu, g. Matej Rus in skavti skupine Roma 80. Ker vsi vemo, kakšna je italijanska angleščina, je bil slovensko govoreči župnik pravi blagoslov, še posebej pa zvečer, ko sta nas v sobi pričakali dve vreči svežega sadja in večerja. No, mi pa smo mu v zahvalo vsako jutro "futrali" zlate ribice v ribniku pred cerkvijo. Ob pogledu na modre kroje italijanskih skavtov smo nekateri obujali spomine na prve skavtske dni, vsi pa smo se strinjali, da so naši novi kroji bistveno lepši, vsekakor pa uporabnejši – v še tako gosti množici smo se vedno našli. K temu je bistveno pripomogla

tudi najlepša rutka na svetu – rumeno-zelena rutka stega Škofja Loka 1. V enem tednu si je težko ogledati vse znamenitosti Rima, vsega je namreč veliko, razdalje so dolge, muzeji ogromni, napisi pa italijanski. Vseeno smo prehodili mesto po dolgem in počez in videli veličastni Panteon (več o njem vam lahko pove Jaka), Fontano di Trevi, kamor smo vrgli kovanec, Španske stopnice, baziliko Marije Snežne, ostanke slavnega rimskega Foruma, položili smo roke v »Usta resnice«, se dotaknili noge kipa svetega Petra in si ogledali verige, v katere je bil vklenjen. Vsekakor vam ne priporočamo, da ob spomeniku Vittoriju Emanuelu II. vriskate, posedate, jeste, pijete ali skačete, saj vas bodo karabinjerji pregnali s piščalkami in namrščenimi pogledi (vemo iz lastnih izkušenj, poleg tega pa ne omenjajte besede fašisti, saj jo dobro razumejo). Kakorkoli že, Kolosej je najlepši ponoči, čeprav v njem ne vrtijo filmov, podnevi pa od nečlanov Evropske zveze za ogled notranjosti stavbe pobirajo visoko vstopnino. Zgodovine z Deoklecijanovega in Trajanovega stebra sicer nismo razbrali, smo pa zato pošteno namakali glave v fontanah EUR-ja – novega predela Rima, ki je nastal tik pred drugo svetovno vojno. Upamo, da so vodo od Mussolinijevih časov že kdaj zamenjali.

Med našim pohajkovanjem po večnem

mestu smo seveda skrbno pazili na svoje nahrbtnike in denarnice, tako da, razen droga za zastavo, nismo izgubili ničesar. No, pa še slednjega smo našli v restavraciji, kjer smo kosili. Verjetno se sprašujete, čemu je služil. No, pa naj vam zaupamo: na njej je visela skavtska zastava, s katero smo pospremili Gregorja po nekajletnem študiju na njegovo diakonsko pot. Med mašo, ki je potekala v petih jezikih, je naš Gregor, skupaj s svojimi štirimi kolegi, s katerimi stanuje v domu Germaniku in Hungariku, obljubil zvestobo Bogu, Cerkvi in svojemu škofu. Po tem vrhuncu našega potovanja smo se vsi utrujeni podali proti domu (o vožnji nazaj pa ne bi izgubljali besed).

Za konec bi se radi vsi skupaj zahvalili Gregorju za njegov čas, trud in enciklopedijsko znanje, ki nam ga je namenil. Rim nam bo ostal dolgo v spominu (ups, kaj pa izpiti?) in bo zanimiva izkušnja našim bodočim voditeljem, ki so nas spremljali na naši poti (najprej pa seveda matura)!

Prvi loški skavti

Besedilo sestavila: **Sabina, Nasmajana mravljica**

Foto: **Žiga, Aktivni mravljinček**
Popravil in skrajšal: **Andraž, Pogumni mravljinček**

Navdih: **Maša, Kati, Luka, Tilen, Jaka in Grega vsi Škofja Loka 1**

Za vedno skavti!

Zgodilo se bo Mednarodno poletje po Kranjsko

V Triglavskem stegu smo že od nekdaj dovezetni za sodelovanje s tujimi skavti, kar dokazuje dejstvo, da smo že »davnega« leta 1992 spletli trdne prijateljske vezi z danskimi skavti iz Aarhusa. Ti so nas že nekajkrat obiskali, dvakrat pa smo jim doživetij poln obisk vrnili. Da jim je Slovenija zlezla pod kožo, je več kot očitno, saj so izrazili željo, da nas ponovno obišejo. Tokrat ne bodo sami. Stegovske spletne strani so namreč tako navdušile klan s Finske, da je izrazil željo, da nas obiše. Priložnosti za nova prijateljstva in nove dogodivščine nismo mogli izpustiti, zato smo kaj hitro vse skupaj zavili v paket in nanj prilepili nalepko Mednarodno poletje po Kranjsko.

Skupina voditeljev našega stega

na čelu z Rudijem in Tomažem že nekaj časa zavzeto pripravljata pester program, s katerim želimo danskim in finskim skavtom prikazati Slovenijo kot novo pridobitev Evrope. Pri snovanju programa smo izhajali tudi iz dejstva, da različnost bogati. Zato bomo spodbujali spoznavanje razlik tako z vidika državljanov kot tudi s skavtskega vidika.

Prvi bodo na slovenska tla stopili Finci, ki bodo v Kranj pripotovali 14. julija, nato pa se bodo že naslednji dan z našim klanom in noviciatom odpravili na skupni potovalni tabor po slovenskem alpskem svetu. Teden kasneje bodo v Slovenijo prispeli danski skavti. Skupaj z nami in finskim klanom bomo najprej prečesali Slovenijo in na praktičnih delavnicah izmenjali izkušnje ter

spoznavali našo različnost. 27. julija nam bodo finski skavti pomahali v slovo, skupaj z danskimi pa bomo preživeli še aktiven teden na skavtskem taboru.

Zastavili smo si kar nekaj »drznih« ciljev, vendar pa smo prepričani, da jih bomo s skupnimi močmi uresničili. Na splošno lahko rečemo, da želimo na finske in danske skavte narediti pozitiven vtis. Želimo, da jim Slovenija zleze pod kožo, da bodo videli, da bo z nami Evropa bogatejša. Želimo si novih znanj in spoznaj, bolj kot karkoli pa si želimo poglobiti stare in splesti nove vezi. Kaj pa vemo, mogoče se že drugo leto oglasimo iz Helsinkov.

3glavski steg

Izdelava butare za cvetno nedeljo

V soboto pred cvetno nedeljo smo se popotniki in popotnice z nepogrešljivo pomočjo izvidnikov lotili izdelave butare. Kot mojstri tega posla (ne pozabite, da je to že naša druga butara) smo si delo razdelili. Lanskoletno zelo poučno izkušnjo iskanja bršljana smo si dobro zapomnili, zato smo si že dan pred izdelavo zagotovili zadostne količine bršljana kar pri družini Florjančič. Ko smo osvobajali fasado preveč goste pričeske, smo naleteli, reci in piši, na ptičji parček, ki je s svojo družinico prehitel gregorjevo. Kot skavti, ki spoštujemo naravo in v njej vidimo božje delo, smo se z vso resnostjo lotili selitve mlade družine na novo lokacijo. V soboto zjutraj se je mati narava odločila, da malce pomoči zemljo in prevetri ozračje, kar pa našega velikega podviga ni preveč oviralo. Mitja je s svojo ekipo šel podirati forzicije in češnje. Tomaž je kot vedno svoje izvidnike izpostavil hujši, v nujnih razmerah po Murphyju seveda neizpeljivi nalogi – iskanju rese. Očitno so vodnice to nevarnost predvidele in ostale v varnih zavetjih svojih domov. Modrega stratega to ni zmedlo in dobro poznavanje domačega terena se je tudi tokrat izkazalo za odločilno prednost. Tomaž je z izvidniki reso pokosil kar pred svojo hišo. Kakšne so bile posledice

tovrstnega pridobivanja rese z gensko požlahtneno barvo, še ni pricurjalo v javnost. Jaz sem kot modri vzgojitelj s svojo ekipo poskrbel za dovolj veliko količino zelo uspešnega naravnega stimulatorja – beri šib, ki so tokrat namesto zadnjih plati prekriale 4,7 m dolgo sušico. Z vsem naštetim cvetočim in necvetočim rastlinjem so v ravno prav dolgi skavtski hiši pod Mančinim strokovnim vodstvom butaro oblikovale skavtinje z izbranim okusom. Kot vedno pa tudi tokrat niso pozabile, da so nežnejši spol. Zaposlile so moški del naše skavtske populacije,

ki se je zaradi vestnega ovijanja in zategovanja vrvi lahko še ves teden ponašal z žulji. Seveda smo pri tem preizkušali svoje govorne sposobnosti in obujali spomine na lepe stare čase in razodevali načrte za prihodnost. Forzicija, češnja in resa na oljčne vejice, bršljan in lovor z enkratno ponovitvijo in nastala je vsega občudovanja vredna butara, ki se je pri deveti maši v cerkvi svetega Jurija v Stari Loki dvigala nad ostalim zelenjem. Seveda bomo skušali naslednje leto na kvantitativno večji butari ohraniti letošnjo kvaliteto. Ker vsega ni mogoče izraziti z besedami, si ogledajte slike na naši e-strani.

**Štefan Pavli, Iznajdljivi skovik,
Škofja Loka 2**

Še zadnja dejanja....

Sredi aprila sem dobila domov pošto, da bodo 22. aprila skavtski izpiti. »Joj, pa ne že spet! Spet se bom mogla učiti.« In tako je najbrž rekel še kdo, ko je prebral pismo do konca. Med našim stokanjem in pritoževanjem nad učenjem ponavadi pozabljamo na naše voditelje, ki ure in dneve pripravljajo program in vse potrebno, da izpiti potekajo kar najbolje. Zato sem se odločila, da se bom tokrat postavila v vlogo voditeljev in pogledala skozi njihove oči dogajanje.

Biti odgovoren za nekaj, je pomembna, hkrati pa težka naloga in ko stegovodja na SKVO-srečanjih išče nekoga, ki bi prevzel izpite, najbrž ne mrgoli polno rok tistih, ki bi želeli biti odgovorni za vse. A vseeno se vedno nekdo najde. In prva naloga, ki jo dobi, je sestaviti okvirni potek izpitov, ki ga nato skupaj z ostalimi voditelji obdelata na enem izmed srečanj. A program ni vse, treba je najti pot, kjer se bodo odvijali izpiti, treba je pripraviti posamezne točke, potek spraševanja... »Prijatelj pomaga v vsakršnih časih« pravi del ene misli in tako je tudi med voditelji, ko si med seboj porazdelijo manjše naloge, ki na koncu tvorijo celoto. Vsak pripravi eno točko, si zamisli svoj način, kako bo preveril znanje. Naša naloga je bila le, da se vse lepo naučimo in skavtski izpiti so se lahko pričeli.

Bilo je mrzlo jutro in pisalo se je 22. april. »Dež!« se je nekdo oglasil. »Izpiti odpadejo!« je dodal drugi. Ne izpit niso odpadli, saj skavt ne pozna slabega vremena, ampak le slabo opremo. Razdeli so nas v skupine: četa, noviciat in klan. In ko je ura odbila, smo se skupine, ena za drugo, podale na pot. Izpiti niso bili zgolj le izpiti in spraševanje. Pot od ene do druge točke smo izkoristili za pogovor, smeh. Čeprav smo na cilj prišli mokri, seveda od dežja, ki nas je spremljal celo pot, je na naših obrazih bil nasmešek, minil je še en dan druženja... A kmalu zatem je prišel še en, ki se je iz enega dneva podaljšal na dva. In sicer so to bile obljube. Lahko bi rekli, da je to ena od najpomembnejših in najlepših prireditev v skavtskem letu. Obljube naredijo svoj vtis, ne samo na novih članih, ki med sveto daritvijo slovesno obljubijo; tudi tisti, ki smo obljubo dali nekaj let prej, se ta dan spomnimo na svojo obljubo, na tisti trenutek, ko smo sami obljubili, da bomo služili Bogu in domovini, pomagali bližnjemu ter vestno spolnjevali skavtske zakone. Svoj pravi pomen obljuba dobi, ko je udeležena in ko ni le beseda, zato prosimo pri obljubi ostale brate in sestre skavte, da nam pomagajo pri nadaljnji poti. Slovesnost obljub smo zaključili z igrami, pri katerih so sodelovali naši starši in tako smo tudi njih na nekaj spomnili – na dni njihovih iger. Le še nekaj srečanj in skavtko leto se bo poslovilo od nas, čaka pa nas še eno najljubših stvari in sicer tabor; takrat pa se vam zopet oglasimo. Bi-Pi.

Mojca Polc, Športna kresnička, Zagorje1

SKAVTSKE NOVICE IZ RIBNICE 1

V februarju, marcu in aprilu smo bili ribniški skavti zelo dejavni. Četa je v času zimskih počitnic (23.-26.2) zimovala na Novi Štifti.

Tam so opravljali skavtske izpite, ki smo jim jih pripravili klanovci. Zaradi gripe smo bili prisiljeni izpite ponoviti za manjkajoče skavte. Zadnji vikend počitnic smo bili na zimovanju tudi klanovci in sicer na Blokah. Pod budnim očesom naših klanovcev so izpite opravili skavti iz Dobrega polja. Na velikonočni ponedeljek, 21.4.2003 ob 14h, se nas je kar lepo število zbralo pri cerkvi Sv. Frančiška v Sajevcu pri Ribnici. Vzrok: skavtske obljube. **To leto je zvestobo Bogu, domovini in skavtstvu in pomoč bližnjemu izreklo kar 33 skavtov. Poleg ribniške čete in BOOKS – a so obljubili še klanovci iz Dobrega polja, s katerimi se bo skavtska družina še bolj razširila.** Za prihodnost skavtov v Ribnici se tako ni bati. Mašo sta darovala ribniški kaplan Igor Stepan in dolenjevaški župnik Branko Potočnik, ki sta obenem tudi duhovna asistenta ribniških skavtov. Pri maši smo sodelovali s petjem, prošnjami in igro. Po maši je sledila pogostitev. Dobrote so pripravile naše mame. Ker je za zdravo življenje potrebno tudi gibanje, smo se po malici kratkočasili z družabnimi igrami – roverček, bansi, odbojka, nogomet, za vsakega se je nekaj našlo. V druženju nam je hitro minilo popoldne. V upanju, da se kmalu zopet snidemo, smo se razšli.

Peter Cvar, Dobrodušni ježek, Ribnica 1

EDINI SKAVTSKI FILMSKI FESTIVAL JE ZA NAMI!!!!

Filmski kestival „Zlata žaba“ se je zgodil v petek 9. maja pod pokroviteljstvom domžalskih skavtov. Edina prireditev takšnega kova v slovenskem skavtskem svetu je že drugo leto zapored naletela na ogromen odziv. Dvorana v Savljah (Lj.) je bila skoraj premajhna za vse, ki so si želeli ogledati najnovejše filmske izdelke stegov Ljubljana 1, Novo mesto 1, Ljubljana 3, Škofja Loka 1, Ljubljana 4 in Škofja Loka 2.

Prireditev je oplemenitil tudi prihod častnega gosta in pokrovitelja, predsednika Zlatka Mercedeza in njegove žene, ki je dobila nagrado za Slovenko leta. Dodatno pa so nas razmigali tudi postavni fantje s svojo vrhunsko izvedeno aerobiko.

Temperatura je dosegla višek, ko so se podeljevale nagrade. Zlate žabe so gledalci, ki so glasovali v petih različnih kategorijah, letos razdelili tako:

Posebni efekti- LJUBLJANA 1
Najboljši igralec- ŠKOFJA LOKA 2
Najboljša igralka- ŠKOFJA LOKA 1
Najboljši scenarij- ŠKOFJA LOKA 2
Najboljši film- ŠKOFJA LOKA 1

Omembe vreden pa je tudi prispevek vseh domačih skavtov. Vsak (izmed več kot dvajsetih članov ekipe) je odgovorno sprejel svojo nalogo.

Najlepša hvala vsem, le tako se lahko Zlate žabe že danes svetijo v vitrinah zmagovalcev in izzivajo ostale, naj se izkažejo prihodnje leto!

Maja Bertoncej, Eko vidra, Domžale 1

Foto: Arhiv Domžale 1

ZVESTOBO STA SI OBLJUBILA ...

17.maj 2003 bo za dva ostal v večnem spominu. Če med sabo zmešamo igrivost in ustrežljivost, dobimo veliki **DA**, ki sta ga v Pivki izrekla **Igriva pikapolonica, bivša voditeljica novicata stega Ajdovščina - Šturje 1, in Ustrežljivi delfin, stegovodja stega Rače 1 ter načelnik ZSKSS.** Čudovito poročno mašo so s petjem in igranjem začinili skavti iz Nove Gorice in tudi priči, Mojca (sestrica) in Milena (načelnica) sta

se dobro odrezali. Po maši pa je sledilo veselo rajanje v Postojni pred vhomom v jamo, kjer pa ni manjkalo malih in velikih presenečenj: od medenih pet minut do velikega jutranjega darila.

Naj vama bo skupno življenje postlano z rožicami. Varno plovbo po Morju vama želimo Rački in Wajduski skavti.

Boštjan Bračić,
Igrivi tiger, Rače 1

KAJ SE NAM JE ZGODILO V ČETRTEK PO SESTANKU?

Zgodilo se nam je, da smo pozabili Poloni voščiti za rojstni dan in smo ji potem na brzino napisali vsak svoje pisemce z voščili, priložili en blokec in se vsi skupaj odpravili na Šuštarški most, da bi ji voščili. Zakaj prav na Šuštarški most? Tam je bila Polona (in ostali iz LJ 4) na Misijonu mladih.

No, pa smo tam ob Ljubljani srečali eno malo starejšo gospo, ki se je s kolesom zaletela v količek in ... njej ni bilo nič, sprednje kolo pa je postalo osmica. Vprašala je, če je kolo močan, da bi ji »odvil« tisto osmico. Pokazali smo vso dobro voljo in vso moč, pa se seveda ni dalo nič narediti. Rekla je, da pelje kolo na servis na Rog, pa se ga ni dalo peljati, ampak samo nesti. Naredili smo en udaren posvet. Zagrabili smo kolo in vsi skupaj smo šli z njo proti Rogu. Malo se je že mudilo, saj je bilo samo še 10 minut časa.

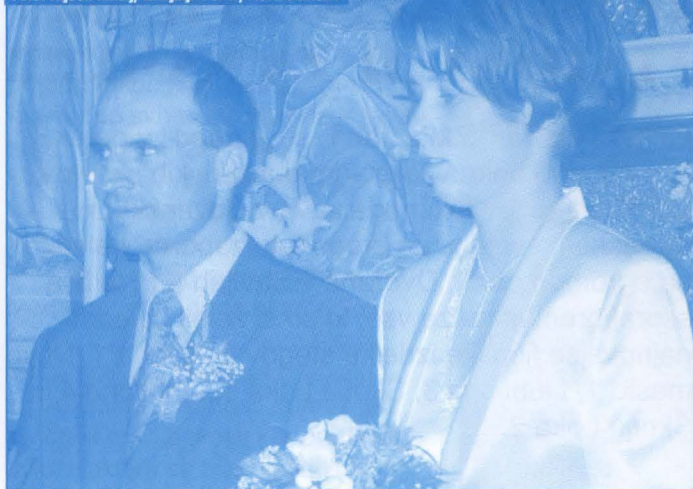
Tam si je en stručko ogledal osmico in povedal, da mora kolo ostati pri njem, ker se na brzino ne da nič narediti. Potem se je Maja ponudila, da gospe posodi svoje kolo (eno tako ful novo in ful bajkovsko), pa se ta gospa ni upala peljati s takim kolesom. Pustili smo tam njeno kolo, se poslovili, zahvaljevala se nam je in nam hotela dati za sladoled, pa ... ma ja, mi smo skavti in smo naredili eno dobro delo! In potem nam je dala naslov in zvedeli smo, da je to gospa Berta Jereb in rekla je še, da če kaj potrebujemo, da naj ji pišemo ali jo poiščemo.

Mimogrede smo Poloni kupil še nekaj sladkega (ej, nismo še poračunali!), našli smo jo, ji voščili in potem so nas še zahakljali za tekmovanje v postavljanju šotora z zavezanimi očmi. Ekipa Mica, Maja in Tomaž so skoraj zmagali in za nagrado dobili CD LJ 4. Bravo naši!

Ja, vse kar je napisano, se nam je zgodilo čisto zares!

En del uredništva SKAVTIČA.

Foto: Aljoša Kikelj, Iznajdljivi orel, Nova Gorica 1

Nagrajenci križanke

Kot vam je znano, je bila v prejšnjem Skavtiču nagradna križanka, za katero ste se morali kar potruditi, da ste jo rešili. Prejeli smo 22 dopinic z pravilnim odgovorom: USPELO TI JE, ČESTITAM! Srečni nagrajenci pa so:

- 1.nagrada:** Tilen Demšar,
Kopališka 22, 4220 Škofja Loka
- 2.nagrada:** Jakob Leskovec,
Primšarjeva ulica 15, 1318 Cerknica
- 3.nagrada:** Mojca Sekirnik, Radana
vas 20, 3214 Zreče

Nagrajenci lahko dvignejo svoje nagrade na novam sedežu ZSKSS, Zrinjskega 9, 1000 Ljubljana, v času uranih ur.
Iskrene čestitke nagrajencem, ostalim pa želimo več sreče prihodnjic.

Uredništvo Skavtiča

Skavti tudi na internetu

»In rastemo, napredujemo, hodimo naprej.« To je odlomek iz ene od skavtskih pesmi, s katero bi vam rada predstavila naš malo manj znan korak naprej v svetu skavtstva. Ker nam tedenska druženja niso dovolj in ker je regijskih in ostalih srečanj skavtov vse premalo, mi pa bi radi spoznali čimveč skavtov iz različnih stegov celotne dežele, se ob večerih »dobivamo« na skavtskem IRC kanalu #zskss. Kanal sicer deluje že slabo leto, a večina z njim še ni seznanjena. Za red skrbi ekipa petih članov iz različnih stegov (pišete nam lahko na naslov ekipa-irc@skavt.net), tako da na #zskss-ju ne boste zasledili kletvic, žaljivk in ostalega neprimerne obnašanja. Vodi se tudi statistika kanala, kjer so slike najbolj zgovornih in zabavne naključne izjave. Vse ostale informacije in zanimivosti je moč poiskati na naslovu <http://irc.skavt.net>. Da pa vse skupaj le ni čisto neosebno in računalniško, se kdaj pa kdaj tudi v živo srečamo, spoznamo in preživimo kakšen dan skupaj. Kanal je tudi zbirališče informacij o skavtskih dogodkih, ki se vrstijo čez vso leto po vsej Sloveniji. Tako da le pogumno na #zskss ustvarjate nova prijateljstva! Se tipkamo!

Monika Vengust, Lapava levinja,
Slovenske Konjice 1

Novi naslov ZSKSS

Obveščam vas, da se je sedež in tajništvo ZSKSS po 8 letih "podtalnega delovanja" preselilo.
Naš novi naslov je:

**ZSKSS
ZRINJSKEGA 9
1000 LJUBLJANA**

(neuradno tudi Janeza Pavla 2.). To je v neposredni bližini cerkve sv. Jožefa oziroma v nekdanjih prostorih Vibafilma. Na voljo imamo 4 sobe (pisarno, skavtarnico, sejno in družabno sobo). Lastniki so jezuiti, s katerimi smo podpisali najemno pogodbo za nedoločen čas.

Lep pozdrav
Milan in Drago

FOTO FOTO FOTO NATEČAJ ZA NAJ FOTOGRAFIJO ALI SLIKO

Vabimo te, da nam do **10.9.2003** pošleš naj sliko ali fotografijo, ki jo boš posnel/a oz. narisal/a na poletnem taboru. **Najboljše slike oz. fotografije bodo objavljene na naslovnici oktobrskega Skavtiča in tudi simbolično nagrajene.**

Sliko ali fotografijo lahko pošleš na naslov:

**ZSKSS
(za Skavtič)
Zrinjskega 9
1000 Ljubljana**

ali pa na elektronski naslov: darja.stele@skavt.net ali ddarjastele@hotmail.com

Če boš pošiljal/a slike preko navadne pošte, pripiši na hrbtno stran kuverte še svoj naslov. Slika te bo čakala v tvoji kuverti na sedežu ZSKSS in jo boš lahko dvignil/a v času uradnih ur. Če pa jo boš pošiljal/a po elektronski pošti, pa naj te opozorim, da slika ne sme imeti resolucije manj, kot 300 dpi.

Uredništvo Skavtiča

BOLJE POČIT OD SMEHA KOT PA OD MAKARONOV!

– Mami, ali človek res nastane iz prahu in se v prah povrne?
– Tako pravijo.
– Potem imamo pa mi pod posteljo najmanj tri mrliče.

– No, gospa, ali je vaša srajca postala angelsko bela, potem ko ste jo oprali z našim novim pralnim praškom?
– Ja, toda prej je bila karirasta.

Starejša gospa pride v trgovino z računalniki.
– Joj, ta računalnik ima pa veliko gumbov.
– Ja, z zadrigo bi izgledal neumno.

– Gospod doktor, včeraj ste mi dali stekleničko za krepitev.
– Ja, kaj je pa narobe?
– Ne morem je odpreti.

– Zakaj ste danes tako pozni?
– Ker ste mi včeraj rekli, naj časopis preberem doma.

Hanzek se odpravi k mesarju. Ko vstopi v mesnico, reče: Dober dan, a imate svinjsko glavo? Mesar zardi in jezno reče: Ne, le češem se tako.

Fata pere perilo pod slapom, ko iz slapa na Fato prileti kamen in jo ubije.
Mimo pride Mujo: Spet ta vodni kamen. Uničil mi je že dva pralna stroja v enem mesecu.

– Kako se počutite z novimi očali?
vpraša optik svojo stranko.
– Odlično, srečal sem ljudi, ki jih že leta nisem videl.

– Z idiotom označujemo ljudi, katerih besednega izražanja ne razumemo, razlaga profesor psihologije. Razumete, Kovač?
– Ne, odgovori študent.

Pacient se po operaciji zbudi in reče: Doktor, je vse potekalo brez problemov?
– Kakšen doktor, jaz sem sveti Peter.

– Zakaj si tako proti, da bi se poročila naslednjo soboto?
– Zato ker bi v tem primeru najina zlata poroka padla na sredo, takrat imam pa balinanje.

Blondinka pride v New Yorku na banko in prosi za 5000 USD kredita.

Direktor ji odvrne, da kredit lahko dobi, vendar more nekaj zastaviti. Blondinka mu preda vse dokumente in ključe od ferrarija, vrednega 300,000 USD in

gre. Ko se kasneje o tem pogovarjajo, na banki pridejo do sklepa, da kaj takega lahko naredi le blondinka.

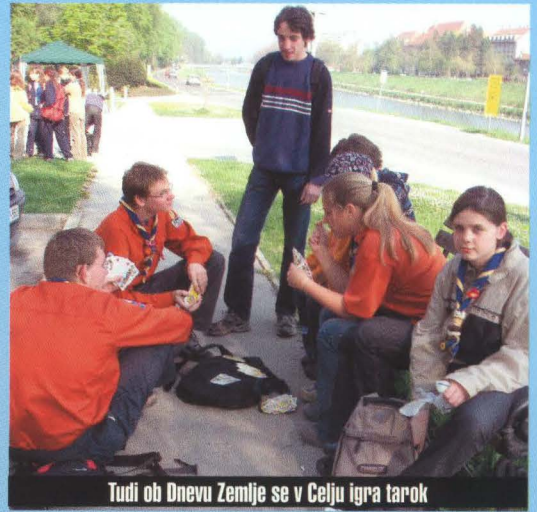
Mine en mesec in blondinka se vrne na banko, vrne 5000 USD in poravna 15,41 USD

obresti. Nakar jo direktor banke vpraša: Kako to, da ste zaprosili za kredit? Mi smo se malo pozanimali in izvedeli, da ste zelo bogati.

Blondinka odvrne: Kje drugje v New Yorku bi lahko dobila parkiranje za mesec dni za 15,41 USD in nazaj dobila celega ferrarija?

MUZEJ PREMOGOVNIŠTVA SLOVENIJE - VELENJE

Tudi ob Dnevu Zemlje se v Celju igra tarok

Foto: Aljoša Kikelj, Iznajdljivi orel, Nova Gorica 1

izraz sreče na obrazih ljubiteljev elektrike

Foto: Aljoša Kikelj, Iznajdljivi orel, Nova Gorica 1

Moji zakoni za takrat, ko bom velik

Želim si, da bi bili revni ljudje tako bogati kot smo mi. Vso pravico imajo biti tako srečni kot mi in vsak, ki prečka cesto, bi lahko revnim dal nekaj denarja. Zahvaliti se moraš Bogu zato, kar nam je dal. On je revne ljudi napravil za revne in bogate za bogate in lahko ti povem, kako biti dober. Sedaj ti bom povedal. Moliti moraš k Bogu kadarkoli moreš, vendar samo od molitve še nisi dober, ampak se moraš zelo truditi, da bi bil dober.

*Robert Stephenson Smyth Powell
(26. februar, 1865)*